

rozsévač rozsievač

5
KVĚTEN
MÁJ

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Rást' v milosti

Být matkou

Svätý Duch a Božie slovo

Cirkev ako Božia rodina

ktorá sa spolu učí, vzdeláva

„Deň čo deň svorne zotrvali v chráme,
po domoch lámali chlieb“ (Sk 2, 46).

MLÁDEŽNÍCKA KONFERENCIA 2023

V druhej polovici februára sme z Božej milosti mohli prežiť veľmi požehnaný čas na mládežníckej konferencii v Banskej Bystrici. Hlavnou témou tejto konferencie bolo slovné spojenie: **Späť domov**. Celý víkend sme počas hlavných tém rozoberali *Podobenstvo o mármotratnom synovi*. Postupne sme si toto podobenstvo prechádzali s rečníkmi, ktorí tento rok boli: Darko Kraljik (piatok večer), Rastó Majer (sobota ráno), Rišo Nagypal (sobota večer) a Dodo Michalec (nedeľa ráno).

Počas týchto tém odznelo množstvo výziev, na ktoré mohli mladí reagovať a mohli vyznať svoje hriechy Bohu a pozvať Ho do svojho života a do situácií, v ktorých sa ocitajú. Bolo nádherné sledovať, ako Boží Duch konal a ako boli srdcia mladých otvorené a naklonené reagovať. Za všetky pocity aspoň slová jedného brata: „Nikdy som nevidel toľko mladých ľudí plakať nad svojimi hriechmi v pokání pred Bohom.“ Myslím,

že lepšie sa atmosféra na konferencii ani nedala vystihnúť. Okrem hlavných tém sme mali možnosť zúčastniť sa aj na viacerých seminároch. Mladí si mohli vybrať zo štrnástich, ktoré sa venovali rôznym témam – od okultizmu, cez štúdium Božieho slova, výzve k misii a vernému životu v nasledovaní Krista aj v skúškach, až po partnerské vzťahy. Takisto sme počas

konferencie mohli prežiť aj úžasný čas na večere chvál a modlitieb, ktorý bol mimo hlavného programu. Bol priestor,

ako to už tradične býva, aj na šport – florbal, volejbal a futbal. Nechýbali ani rozhovory pri kávičke v kaviarni, či pri jedení vynikajúcich palacinek. Všetky tieto veci nám zabezpečili ochotne mladí. Ďalej sme mohli budovať svoje vzťahy aj pri spoločenských hrách a množstve iných aktivít, ktoré boli súčasťou konferencie.

Pre mňa osobne bol tento čas na konferencii špeciálny v tom, že prvý raz som videl konferenciu z opačnej strany – zo strany jedného z usporiadateľov. A preto si ešte viac ako kedykoľvek doteraz uvedomujem, že bez ochotných dobrovoľníkov

by mnohé veci dokázali len ťažko fungovať. Naozaj, veľká vďaka každému dobrovoľníkovi, každému ochotnému, kto pridal ruku k úžasnemu dielu. Dovolím si spomenúť ešte moju druhú osobnú skúsenosť, ktorá súvisí práve s výrokom, ktorý som vyššie spomenul. My sme sa ako odbor mládeže pravidelne niekoľko týždňov pred konferenciou stretávali a spoločne trávili čas na modlitbách za túto akciu. Tie modlitby, ale nielen naše, boli vypočuté a dokonca by som povedal, že Pán Boh vo svojej milosti urobil viac, ako sme my prosili, čo je obrovským darom a prejavom Jeho milosti a lásky k nám. Preto mi dovoľte poďakovať sa za každú modlitbu, ktorú ste vyslali k nášmu nebeskému Otcovi. Bolo to veľmi citelné a naozaj to veľmi potrebujeme.

POKRAČOVANIE NA STR. 4

CO JE SLABÉ, VYVOLIL BŮH, ABY ZAHANBIL SILNÉ (1 K 1, 27B)

Jistý slavný houslový virtuos pred koncertom oznámil, že bude hrať na jeden z najdražších nástrojů na svete. První skladbu zahrál bez jediné chybičky a publikum bylo nadšené. Potlesk nebral konce a umělec musel několikrát děkovat. Pak ale nastalo něco, co vzalo překvapeným divákům dech. Virtuos mřítíl svými houslemi o zem a naprosto je zničil. Nikdo nevěděl, co se děje - tedy až do té chvíle, než houslista vysvětlil, že ve skutečnosti hrál na zcela bezcenný nástroj. Pak se chopil houslí opravdu nevyčísitelné hodnoty a začal zvolna pohybovat smyčcem po strunách. Housle měly nádherný zvuk. Mělo to jeden velký háček. Většina přítomných nebyla schopná rozlišit zvuk ušlechtilého nástroje od toho předchozího. Kvalita nástroje byla pro ně ve srovnání s houslistovým uměním až druhotná.

Podobně je tomu i v naší službě Bohu. Náš Mistr dokáže ve svém lidu používat i zcela obyčejné „nástroje“. Pokud se Mu podřídíme, může z nás vyloudit nádherné tóny. Apoštol Pavel píše: „Co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré“ (1K 1, 27). A to vše proto, „aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem“ (v29). A tak se přestaňme podceňovat, že náš duchovní život „nezní“ tak krásně jako život toho druhého. Každý z nás se totiž, stejně jako ony bezcenné housle, můžem v rukou Mistra stát vzácným nástrojem, abychom oslavili Boha a přinesli požehnání druhým. Bůh totiž umí i z prostého nástroje vyloudit nádherné tóny chvály.

Alois Boháček

ÚVODNÍK CIRKEV AKO BOŽIA RODINA, KTORÁ SA SPOLU UČÍ, VZDELÁVA

(Vyučovanie, štúdium Božieho slova, zdieľanie sa so skúsenosťami z jeho uplatňovania)

Božie slovo na mnohých miestach opisuje cirkev Kristovu ako domácnosť či rodinu Božích detí (Ef 2, 19), v ktorej, okrem iného, platí domáci zákon vzájomnosti. Tento je vyjadrený slovami ako „navzájom“ a „jedni druhých“, ktoré poukazujú na to, že cirkev veci robila spoločne, spoločne zotrvávali v učení apoštolov (Sk 2, 42a), jedni druhých vyučovali Božím slovom i piesňami (Kol 3, 16), navzájom sa budovali a vzdelávali... a tak spoločne rástli vo svojom duchovnom živote a spoločne sa niesli k dokonalosti Kristovej (Ef 4, 13). Cirkev je teda spoločenstvo veriacich v Krista, ktoré sa spoločne učí a vzdeláva Božím slovom. Aj v spoločenstve cirkvi by malo platiť to, čo hovorí Peter, že nie iba ako jednotlivci, ale aj spoločne ako Božia rodina potrebujeme byť žiadostivi Slova ako deti mlieka, aby sme ním rástli (1P 2, 2). Veď cirkev Kristova je predovšetkým cirkvou Slova. Cirkev sa stretáva, aby zvestovala a počúvala Slovo svojho Pána, ktoré je Duch a je život. Cirkev aj dnes musí na svojich bohoslužbách, ale aj na rôznych iných úrovniach stretávania sa usilovne zotrvávať v službe Slova, musí zápasit' za Slovo (Sk 6, 4), podávať ho prsto a smelo (Sk 4, 29), podávať Slovo pravdy, ako sa patrí, a to v pravý i v nepravý čas (2Tim 2, 15; 4, 2). Keď sa cirkev stretáva na bohoslužbách, skupinkách, biblických hodinách, sesterských či bratských stretnutiach, táboroch... potrebuje zvestovať Krista, v ktorom k nám Otec nebeský prehovoril s konečnou platnosťou (Žid 1, 1). Slovo o Kristu „je verné a hodné každého prijatia, že Ježiš prišiel na svet spasit' hriešnikov“ (1Tim 1, 15). Je to slovo kríža, slovo evanjelia, ktoré je mocou Božou na spasenie každému, kto verí v Krista (1Kor 1, 18; Rim 1, 16). Cirkev sa potrebuje stretávať pri čítaní, študovaní, kázaní Slova v presvedčení, že „máme najpevnejšie slovo prorocké a musíme na neho dávať veľký pozor“ (2P 1, 19); že „Celé Písmo je Bohom vdychnuté a je užitočné na vyučovanie, karhanie, naprávanie, na výchovu v spravodlivosti, ktoré vedie Božieho človeka k celosti života viery a pripravuje ho uvádzať svoju vieru v Krista do skutku vo všednosti života“ (2Tim 3, 16 – 17). Cirkev ako Božia rodina musí žiť z toho, čo „je napísané“ (Mt 4, 6 – 7; 21, 13a). Inak stratí pevný základ spod nôh a bude kázať a učiť len „slová“, ktoré nie sú Duch ani život. Normou života sa stanú pocity a osobné zážitky. Potom už neplatia slová: „Vo svojom srdci som skryl tvoju reč, aby som proti tebe nezhešil“ (Ž 119, 11), ale „Vo svojom srdci som ukrýl pocity a zážitok, aby som proti tebe nezhešil“. Potom už normou nie je to, čo „je napísané“, a preto je to pravda, ale „Prežil som či cítim niečo, a preto je to pravda. Verím, že pocity a zážitky majú svoje miesto v živote Božích detí, ale to, čo dnes relativizuje večnú Božiu pravdu je aj to, že ľudia v cirkvi i cirkevné bohoslužby sú čoraz viac orientované na skúsenosť, na pocity, a stále menej na pravdu Božieho slova. V cirkvi tak nastáva kríza Slova. Preto v cirkvi potrebujeme pestovať spoločenstvo pri Slove; čítať Slovo, študovať Slovo, zdieľať sa so skúsenosťami viery, ktoré stoja na Slove.

Darko Kraljik

OBSAH

Mládežnícka konferencia 2023 Co je slabé, vyvolil Bůh ...	2
Cirkev ako Božia rodina, ktorá sa spolu učí, vzdeláva	3
Vždy a všade sa spolu učíme	4
Regionální setkání sester v Karlových Varech	6
Rozhovor s br. kazateľom Jiřím Šimkem	7
VIERA JE Z POČUTIA	8
Svätý Duch a Božie slovo	9
Být matkou	10
Jsem součástí místního spoločenství (církve)	11
Hľadajte najprv Božie kráľovstvo	12
Spomienka na Vladimíra Dvořáka,	13
Spomienka na Josefa Dvořáka Prvá bohoslužba a posvätenie kaplnky Ústredia EPS 99 let života sestry Věry Tučkové	14
Muž extrémnych paradoxov odišiel k Otcovi	15
Dar pro Boží rodinu	16
S Ježišem v kuchyni Povzbuzení na základě slov z proroka Jeremiáše	17
Sýria, zemetrasenie Rást v milosti	18

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös Šéfredaktorka: Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. Redakčná rada: E. Pribulová, D. Jersáková, M. Jersák, Grafické spracovanie: Maroš Kohút Jazyková a redakčná úprava: J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová Redakcia/administrácia: Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Vychádza 11-krát do roka SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK350900000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. Objednávky SR: Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč na rok (59,10 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napísať adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. Objednávky ČR: BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iweta.prochazkova@baptist.cz Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia: Predplatné: 26,- € za rok + aktuálne poštovné 24,- €. Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: IBAN SK350900000000011489120, SWIFT: GIBASKBX Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika. Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava SSN 02316919 – MK SR 699/92

Poznámka: Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie. Všetchny články prochádzajú posouzením Redakčnej rady a ne všetkychny jsou uverejnené.

VŽDY A VŠADE SA SPOLU UČÍME

„Učiť sa, učiť sa, učiť sa!“ Tí starší z nás si pamätajú, že toto heslo svietilo na triednych nástenkách. Povedal to vraj Lenin (tí mladší už možno ani nevedia, kto to bol). V každom prípade, dôrazné, trojnásobné zopakovanie príkazu vyjadruje dôležitosť obsahu. Dôležitejšie než výrok Lenina je, že Božie slovo nás na mnohých miestach vyzýva, aby sme sa učili. Pán Ježiš tiež používal opakovanie, keď chcel niečo zvlášť zdôrazniť: „Amen, amen, hovorím vám.“ Vyučovanie bolo jednou z Jeho hlavných činností tu na zemi a jedným z najčastejších oslovení, ktorými ho oslovovali, bolo „Učiteľ“.

Niko z nás nebude spochybňovať dôležitosť učenia sa praktických zručností aj teoretických vedomostí a odovzdávania skúseností. Ak by sme sa od narodenia postupne neučili od našich rodičov, od dospelých, ako zvládať základné životné potreby (napr. ako jesť), tak by sme neprežili. Najviac sme sa naučili v detstve a vrchol vedomostí vraj človek v našich končinách dosahuje v období, keď maturuje. Je dôležité, aby sme sa neustále učili, lebo svet okolo nás sa mení.

To najdôležitejšie učenie sa, dôležité pre večný život, je učenie sa duchovných vecí. Učenie sa pravdám Božieho slova a učenie sa tomu, ako tieto pravdy uplatňovať vo svojom živote. Kľúčovú úlohu pri tomto učení zohrávajú rodičia, ako to vidíme už v úvode Písma, v príkaze, ktorý čítame v Dt 6, 6 – 7. Rodič si ich musí najprv sám osvojiť, mať ich v srdci, aby ich mohol odovzdať svojim potomkom, mladšej generácii. Učiť mladšiu generáciu treba stále, od rána do večera, a všade.

Učiť aj učiť sa môžeme aj sami, ale je to oveľa ťažšie, ako keď to robíme spolu. Ani jeden človek nevie všetko, ani nevie uplatniť všetko. Preto je dôležité, aby sme sa navzájom učili, a tak sa aj spolu učili (Kol 3, 16). Aj v tomto novozmluvnom texte je prvým predpokladom, aby najprv v nás „Kristovo slovo prebývalo bohato“. Potom vieme učiť správnym spôsobom správne veci. Potrebujeme sa neustále učiť od Pána Ježiša pokore a tichosti (Mt 11, 29), aby sme sa vedeli učiť od iných ľudí a vyučovať iných. Špeciálnu úlohu a zodpovednosť majú v cirkvi učители, ktorí majú dar vyučovania.

Učiť sa a vyučovať, vzdelávať sa spolu nielen v rodine, ale aj v cirkvi ako v Božej rodine je príkaz, ktorý nám vo svojom Slove dáva Pán. Ak ho neplníme alebo nedostatočne plníme, je to nielen na našu škodu, ale je to aj (večnému) životu nebezpečné. Boh nám poslal na pomoc aj Duchu Svätého, ktorý žije v cirkvi a v nás a jednou z Jeho úloh je, aby nás učil. Budme vďační a využívajme dar a možnosť, ktorú nám Pán dáva, že sa môžeme spolu učiť v cirkvi. Možno by sme mohli na naše zborové nástenky dať heslo: „Vždy a všade sa spolu učíme.“

CO S TÍM DNES?

Berieš vážne príkaz Božieho slova, aby sme sa spolu v pokrvej aj zborovej Božej rodine učili? Porozmýšľaj a identifikuj, čo ti robí najväčšie problémy pri vyučovaní a učení sa. Akými konkrétnymi krokmi môžeš tie problémy zmenšiť alebo úplne odstrániť? Ak máš špeciálny dar vyučovania, uplatňuješ ho? Máš dost pokory priznať si, že nie všetko vieš? Si ochotný sa učiť od druhých ľudí? Učíš sa, vzdelávaš sa nejakým spôsobom v Božom slove a robíš to len sám, alebo spolu s inými? Aktívne hľadaj a vytvor spolu s ostatnými taký spôsob učenia sa, štúdia Božieho slova, ktorý vám bude vyhovovať. Ak si rodič, nezabúdaj, že úloha učiť Božie slovo hovorením aj životným príkladom je v prvom rade tvoja úloha a nie (len) učiteľov v besiedke či doraste. Buď vďačný za príležitosti spoločného vzájomného učenia sa v cirkvi.

povzbudený k tomu, aby som sa usiloval robiť to, čo sa páči Bohu, pretože tým vyjadrujem svoju lásku k Nemu a svoje rozhodnutie nasledovať Ho. Jednou z vecí, ktorú preňho môžem robiť, je byť svetlom a svedectvom pre ostatných ľudí, ktorí Ho ešte nepoznajú, pretože najväčšiu radosť nášmu Bohu robí to, keď sa niekto z hriešnikov obráti k Nemu a odovzdá mu celý svoj život.“

Mirka: „Otec ti dovoľí odísť z domu, máš slobodnú vôľu, ale zároveň ťa s láskou čaká, kým sa vrátiš. Vyše roka prosím Boha o jednu vec a čakám na Jeho riešenie. No pri tejto téme konferencie som si uvedomila, že klamem samu seba. Opustila som – obrazne povedané – Jeho domov a vytvorila som si vlastnú predstavu riešenia, očakávania, ktoré boli predurčené na sklamanie. Pán Boh ma tu na konferencii čakal s otvorenou náručou a ukázal mi, že On ma miluje a všetko má pre mňa nachystané, ja musím len dôverovať Jeho načasovaniu. A že ten čas, ktorý mi bol daný teraz, kým čakám, mám tiež venovať službe Jemu. Nie čakať a sedieť, ale čakať a pracovať pre Božie kráľovstvo v službe, do ktorej ma On povolal. Opäť ma Boh skrze konferu a jej rečníkov povzbudil k hlbšej viere, k zamysleniu sa nad svojimi rozhodnutiami a dostala som novú nádej, nový dych do ďalších dní.“

Beni: „Tohtoročná konferencia bola pre mňa jednoznačne silným zážitkom. Zo začiatku som ani neplánoval na konferenciu ísť. Bolo to obdobie, keď som znovu potreboval nájsť Boha. Modlil som sa, aby mi dal príležitosť na službu, a hneď nato mi Majo Kováč ponúkol moderovať konferenciu. V prvom momente som odpovedal: „Nie!“ Ani som nad ponukou nerozmýšľal. Myslel som si, že to nie je pre mňa, veď ja nie som nejaký príkladný kresťan. Na druhý deň mi dokonca povedali, že v kaviarni by tiež potrebovali pomoc, a vtedy som sa zastavil... Víkend pred konferenciou som si totiž plánoval urobiť baristický kurz a donútilo ma to zamyslieť sa... Pred chvíľou som sa modlil za službu a zrazu mám dve možnosti služby priamo pod nosom... Prijal som obidve možnosti a musím povedať, že moje očakávania boli neopísateľne prekonané. Prvý zásah som dostal z témy konferencie: Späť domov, márnotravný syn... Hovoril som si: ‚Som tu správne, tu mám byť.‘ Hneď prvý večer som cítil Božiu prítomnosť pri chválach, naplnila ma radosť a pokoj, niečo, čo som už dávno tak intenzívne necítil. Témy mi hovorili priamo do srdca, donútili ma prísť dopredu a vyznať Bohu, že som hriešny a potrebujem Ho vo svojom živote, že sa potrebujem vrátiť späť. Modlil som sa hlavne za to, aby ten úžasný pocit Božej starostlivosti nepominul odchodom z konferencie, a modlím sa za to aj ďalej. Celý tento víkend bol pre mňa veľkým požehnaním, spoznal som nových ľudí, za ktorých som vďačný, mal som nové skúsenosti s moderovaním a aj prácou v kaviarni. Som vďačný za láskavý prístup tímu konferencie, za ich ochotu pomôcť, som vďačný za rečníkov, skrze ktorých Boh hovoril k nám všetkým, som vďačný za ľudí, ktorí sa za mňa osobne modlili, no hlavne som vďačný Bohu za to, že to so mnou nevzdal a napriek všetkým mojím pádom ma opakovane volá SPÄŤ DOMOV. Odporúčam všetkým, ktorí hľadajú, aby neváhali, prišli a zažili skutočnú Božiu prítomnosť. Taktiež by som rád motivoval ľudí k tomu, aby sa stali dobrovoľníkmi. Je to obrovská výsada byť súčasťou Božieho diela a služby aj takým spôsobom.“

Tami: „Neviem, či poznáte ten pocit, uvedomenie si reality, že ste tak veľmi vzdialení od Pána. Neviete, ako sa na tej vlastnej ceste životom zastaviť a ako sa vrátiť naspäť k Bohu. Máte pocit, že je z vás Pán sklamaný, prežívate obrovský pocit hanby a nechcete to priznať pred Ním, ale ani pred sebou samým. V podstate utekáte pred jedinou Osobou, ktorá môže dať vášmu životu zmysel. Našli ste sa v tom? Ja áno. Na tejto konferencii som mohla byť na svojej vlastnej životnej ceste zastavená práve tou jedinou Osobou, Ježišom Kristom. Mohla som prijať fakt, že všetko toto je v poriadku, pretože Boh

má pre mňa odpustenie, a že sa stále môžem vrátiť späť do Jeho láskavých rúk – späť domov. Môžem prísť taká, aká som. So svojou minulosťou aj prítomnosťou. S mojimi pochybeniami a pádmami. On ma prijal ako svoju milovanú dcéru a povedal mi: Vítaj späť doma. Som rád, že si doma. Do tohto rozhodnutia pozýva aj vás. Vráť sa späť domov.“

Dávid: „Pán Boh ma v poslednom období môjho života volal urobiť niekoľko vážnych rozhodnutí, ktoré do veľkej miery ovplyvnia nielen môj život, ale život celej mojej rodiny – mojej manželky, nášho syna a celkovo nášho doterajšieho života. Počas celej konferencie, najmä počas chvály a uctievania Pána Boha v piesňach, som zažival obrovskú Božiu prítomnosť a majestátnosť. Pán mi v mojom vnútri jasne potvrdzoval moje smerovanie, do ktorého ma pozval, a zažil som, akoby ma Duch Boží nanovo ťahal do radikálnej viery a odovzdania sa Mu. Znovu mi do srdca vliaval hlad a túžbu po ňom, ako som mal aj v minulosti. Pozval ma do hlbšieho štúdia Biblie, do intenzívnych modlitieb a pôstov. Som Mu za to veľmi vďačný a chcem Ho za Jeho lásku ku mne, k nám, vyvyšovať každý deň.“

Mimka: „Rada by som spomenula dva momenty, ktoré sa ma počas konferencie veľmi dotkli a ktorými ku mne Pán Boh veľa hovoril. Ten prvý bol počas seminára na tému: ‚Čo robiť, keď nevieš, čo máš robiť.‘ Myslí, že každý z nás sa už ocitol v takej situácii. Ja mám pocit, že si niečím takým práve v tomto období prechádzam. O pár týždňov končím prvý stupeň vysokej školy a zatiaľ neviem, akým smerom sa presne vybrať. Aj keď Biblia nepíše, ako sa rozhodnúť pri výbere vysokej školy, mojím vyznaním, ale aj jasným odkazom seminára je, že chcem do tejto situácie pozývať Boha a spraviť rozhodnutie, ktoré jedine Jemu prinesie slávu. Pán Boh, očakávanie na Neho a trpezlivosť sú veci, ktoré v každej situácii pomáhajú pri hľadaní odpovede na otázku: ‚Čo robiť, keď neviem, čo mám robiť?‘ Druhou vecou bolo pre mňa povzbudenie k tomu, aby sme skúmali podstatu

pravého uctievania Boha vo svojom živote. Samozrejme, nepopieram dôležitosť chvály a uctievania v zbere počas bohoslužieb. Túžim však, aby sa moje uctievanie nekončilo tam. Aby to nebolo o tom, koľko a aké piesne sme zaspievali, ako pekne bolo osvietené pódium alebo aké nástroje boli použité. Modlím sa, aby som žila s nastavením mysle a srdca uctievať Boha v akejkoľvek situácii, ktorá sa okolo mňa deje, bez ohľadu na to, či budú v tom momente znieť nejaké piesne alebo nie.“

Martin: „Nečakal som, že sa ma konfera dotkne. Moje očakávanie bolo podobné, ako som zažil minulý rok,

keďže som bol za kamerou a pomáhal s livestreamom. Teda, že si znovu neužijem témy, chvály a jedinu vec, ktorú mi konfera dá, budú semináre. Tento rok to bolo inak. Vedome som prijal, že mám nejaké povinnosti a vďaka Pánovi, aj cez tie povinnosti sa ma mohol dotýkať. Vedel som sa viac sústrediť na Božie slovo, čo bola pre mňa obrovská milosť oproti minulému roku. Rozhovory, ktoré som mal práve vďaka službe, mi dali novú energiu v tom pokračovať. Hlavná téma sa ma veľmi dotýkala, nakoľko ide o môj obľúbený príbeh z detstva a vždy keď ho počujem, uvedomím si, že som vzdialený od Boha. No aj to bolo tento rok inak. Uvedomil som si, že nech sme akokoľvek blízko pri Bohu, stále môžeme byť ešte bližšie, poznať Ho ešte viac, viac sa modliť, viac Ho spoznávať cez Jeho slovo. To boli povzbudenie, s ktorými odchádzam z MK23.“

Na záver by som len chcel dodať, že na konferencii nás bolo približne 310, z toho asi 80 ľudí tam bolo prvýkrát a mnohí vyjadřili túžbu prísť znova s tým, že sa už teraz tešia na budúci rok. Vďaka ešte raz za vašu podporu a modlitby.

Filip Čurilla – člen odboru mládeže

POKRAČOVANIE ZO STR. 2

Ponúkam niekoľko svedectiev mladých o tom, čo osobne prežili na mládežníckej konferencii a ako sa ich Pán Boh osobne dotkol.

Kirill: „Myslím si, že MK23 sa niesla v duchu veľmi podstatnej témy, o ktorej potrebuje počuť každý mladý človek. Mne osobne téma márnotravného syna pripomenula to, že Boh je milujúci Otec, ktorý je ochotný nás prijať a odpustiť všetko zlé, čo sme urobili, ak sa k Nemu obrátíme. Zároveň som bol

REGIONÁLNÍ SETKÁNÍ SESTER V KARLOVÝCH VARECH

V sobotu 4. března 2023 se ve sboru BJB v Karlových Varech konalo ve spolupráci s odborem sester BJB v ČR setkání sester ze západočeského regionu. Celkem se zúčastnilo 87 sester z osm sborů. Tématem „**Jak budovat společenství, které uzdravuje**“ – ve kterém fungují opravdové vztahy“, nás provázela sestra Iva Kernová ze sboru BJB Blansko.

Dopolední vyučování sestra tematicky rozdělila na dvě části:

1. Co říká Boží slovo o vztazích ve společenství.
2. Jak budovat uzdravující společenství, důležité principy, nemoci našich společenství a řešení vnitřních zranění.

Do hloubky zpracované, nám všem blízké téma, bylo založené na Božím slově především z ep. Židům 10, 24–25 a Koloským 3, 12–15. Pokud nám chybí zájem o druhého, vzájemně povzbuzování a zanedbáváme společná shromáždění, onemocněli jsme individualismem. Jestli chceme být uzdravujícím společenstvím, každý osobně musíme být zdravými členy svého společenství. Jen tak můžeme být nástrojem uzdravování. Odpoledne jsme pak ve skupinkách diskutovaly na dané téma a vzájemně se i tímto způsobem lépe poznávaly. Děkujeme Pánu Bohu, že nám tuto příležitost připravil, milé sestře Ivě Kernové za její ochotu mezi nás přijet a posloužit požehnaným výkladem. Prožívaly jsme vzájemnou radost ze setkání a lásku, kterou lze zažít jen v Boží rodině. Rády bychom příští regionální setkání sester s tímto tématem zorganizovaly pro středočeský region ve sboru v Žatci a to ještě letos 18. listopadu 2023. Oslovila jsem několik sester, které se setkání zúčastnily, aby se podělily se svými dojmy ze setkání a odpověděly na dvě otázky:

1. Co tě nejvíce oslovilo z probíraného tématu?
2. Co bys přinesla do svého sboru?

Přikládám jejich odpovědi. Za odbor sester BJB v ČR *Jana Pospíšilová*

1. Co tě nejvíce oslovilo z probíraného tématu?
Sestra Iva Kernová v úvodu řekla: „Můžeme mít mravnost, a přesto pokulhávat v oblasti vztahů.“ Desatero je na prvním místě o vztahu s Bohem a pak se v něm jedná o vztazích vzájemných. V našich vztazích je na 1. místě vztah s Kristem,

pak můžeme budovat vztahy navzájem. Žd 10, 24 hovoří o tom, že máme mít zájem jeden o druhého. To jinými slovy znamená: Být vnímaví jeden k druhému. Příklad vnímavosti je starozákonní Josef, když byl ve vězení. Nezaslouženě byl potrestán, proto měl tolik důvodů, aby se zaměstnával sám sebou. On se však zajímá o své spoluvězně: „Proč jste dnes tak zamklí?“ Všimnu si a vnímám, že je někdo ve sboru skleslý a unavený? Musím mít však na zřeteli, že bez Boží pomoci je i dobře míněná snaha bez účinku.

Dále mne oslovila část řešení zranění: Je důležité, aby ve sboru byly osoby ochotné k naslouchání, obdarované rozpoznáním, bez stranictví. Zranění se týká vždy emocí, proto se musí zjistit objektivní skutečnost, rozpoznat podstatu problému a rozpoznat skutečná zranění od zranění domnělých. Zraněný člověk potřebuje pochopení, ale není konstruktivní neustálé přitakávání k jeho předpokladům a podezírání o zlých motivech toho, kdo ho zranil. Je potřeba vést zraněného od subjektivních pocitů k objektivní skutečnosti. Sáhout po dobrých knihách s tematikou pastore, vnitřního zranění nebo postoje k psychickým problémům.

Co bys přinesla do svého sboru?

Jako lék pro naše společenství bych mohla nabídnout: Nemluvit jen o svých výhrách, ale i tom, co mi chybí, co se mi nepodařilo. Člověka s diagnózou přijímat s tou jeho jinakostí. On vidí ostatní kolem sebe, jak všichni všechno zvládají, jak jsou všichni kolem úžasní, ale jemu se to nedaří, on to tak zvládat nemůže. Nutnost dávání a přijímání odpuštění. Pochopení psychických problémů, rozdílných osobností, rozdílných povah a rozdílných obdarování. Pamatovat, že uzdravení je proces, nemít očekávání, že to bude zítra. Nemít představu ideálního společenství.

Anička Licová

2. Konference se zdařila. Uvědomila jsem si, že je to opravdu běh na dlouhou trať. Posílám i odpovědi na otázky. Oslovil mne nový pohled do služby pro každou z nás. Snažit se vidět zrakem Ježíše, pochopit a nasměrovat na Boží jednání – proměnu. Modlit se a hledat odpovědi, které každá z nás potřebuje. Pomoc pro tu danou chvíli, vhléd a poznání. Vleklé problémy nejsou pro budování přínosné a odvádí nás od Boží radosti.

Co bych přinesla do sboru?

Ochotu pro sdílení a naprostou otevřenost. To buduje úzké skupinky, které potom tvoří celek. Formování a otevřenost pro řešení problémy. Snad je to dobré. Modlila jsem se, aby to mohlo něco dát. Mám na mysli verše z listu Titovi 3, 1–6. Ale v novém překladu 21. st. začíná slovem - Připomínej jim (mám to připomínat).

Monika Artimová

3. Chtěla bych to shrnout tak, že Bůh nás opravdu zachránil, proto se známe, jsme v jedné Boží rodině i když každá z jiného města a dokonce i z celého světa, jsme jedna rodina a měly bychom se brát takové, jaké jsme, mít k sobě úctu a respekt a zájem o druhého, mít se obecně rády. Proměňovat svůj charakter do Božího charakteru, nést ovoce jaké má být, v naší rodině lidské, v církvi i v okolí, ve kterém žijeme.

Radka Duchoslavová

4. Především jsem Pánu Bohu moc vděčná za to, že se regionální setkání sester mohlo uskutečnit. Velice mne zaujal seminář sestry Ivy Kernové. Zaznělo v něm mnoho moudrých biblických rad. Jak už je patrné z názvu, obecně se musí budovat. A těmi, kdo ho budují (nebo také boří), je každá z nás. Začít musím u sebe. Jaký je můj (naš) osobní vztah s Bohem, takový bude náš sbor jako celek. Pokud je můj vztah s Kristem vlažný, jak může vypadat život sboru? V ep. Židům jsme vybízeni, abychom měli zájem jeden o druhého. V pokrevní rodině nám také není jedno, jak se daří mým nejbližším. A duchovní rodina má dosah až na věčnost.

Důležité je vědět, co Bůh po nás žádá, zastavit se, činit pokání a uvést vše do praxe. Bez Boží pomoci, Jeho zmocnění a plnosti Ducha Svatého to nepůjde. Chci být pozorná k potřebám druhých. Každý vztah se dlouho buduje, ale k jeho zničení stačí málo. Neumdlévat v budování vzájemných vztahů. Hledat v bližním to, co nás spojuje (živý Kristus). Modlím se za plnost Ducha svatého, abych mohla milovat druhé tak, jako Bůh miluje mě.

Paulína Pospíšilová

ROZHOVOR S BR. KAZATELEM JIŘÍM ŠIMKEM, BJB BRNIŠTĚ

Stát se kazatelem je velké rozhodnutí, aspoň v mých očích. Jak jste prožil povolání do služby?

S manželkou jsme se nastěhovali po třech letech strávených v mém rodišti (v Polné u Jihlavy) sem na sever (odkud pochází moje manželka). Chodili jsme do malého sborečku Evangelické církve metodistické, kam dojížděl 1x za měsíc kazatel z Prahy a byla potřeba místního pracovníka. V srdci jsem cítil, že bych to rád dělal. Tak jsem se stal misijním pracovníkem ve sboru ECM v Jablonném v Podještědí.

Kdo z lidí vás nejvíce ovlivnil na cestě stát se kazatelem?

Nikdo. Nikdy jsem nemyslel, že bych mohl být kazatelem. Zadržával jsem se v řeči, Bibli jsem moc neznal. Prostě byla potřeba a v srdci jsem cítil, že bych rád byl s lidmi a povzbuzoval je.

Kdo je vaším vzorem nyní - kazatel, učitel, filosof ve smyslu, od koho rád čerpáte, jaké knihy čtete, koho kázání rád posloucháte?

Zase nemůžu říci, že bych měl nějaký vzor. Hodně poslouchám různá kázání a vyučování, a všude si беру to, co mi chce Ježíš dát. Ale hodně, a to už jsem asi 6–7 let pracoval v církvi, mě ve službě povzbudilo vidět sloužit ve Spišské Nové Vsi romského pastora Emila Adama.

Kolik let už jste kazatelem a ve kterých sborech jste tuto funkci vykonával?

Skoro 13 roků jsem byl jako misijní pracovník a později pomocník kazatele v ECM Jablonném v Podještědí a tento rok v lednu jsem začal svůj šestý rok v BJB Brništi.

Co máte na této práci nejradši nebo co vám dává ten pocit, že má smysl?

Nejvíce mě potěšuje, když vidím, že noví lidé přicházejí k Ježíši. Také když vidím Boží moc při uzdravení nebo osvobození člověka. Když se mu rozjasní oči (někdy až po pláči) nebo když křesťan činí pokání a vyzná svoje hříchy (ale toto moc často nevidím, asi jsme už dokonali).

Co pro vás bylo nejtěžší?

Asi když se setkám s náboženstvím a farizejstvím.

Měl jste někdy krizi a chtěl jste si najít jiné povolání? Jestliže ano, co vám pomohlo vytrvat? A kdybyste nebyl kazatelem, jaké zaměstnání byste měl?

Jednou jsem slyšel v jednom kázání, že když je pastor ve službě víc než 2 roky, určité už s tím chtěl někdy skončit. Takže i já. Poprvé ještě v Jablonném, když na mě padl velký splín, že to nemá cenu, a to mi Bůh dal verš: „**A Archippovi řekněte: Hleď, abys konal službu, kterou jsi přijal od Pána**“ (Koloským 4, 17).

A po druhé vloni v Brništi. Prostě jsem si říkal, že už asi můj čas jako kazatele skončil. Pomohlo mi, že jsem požádal o potvrzovací volby a velkou většinou jsem byl potvrzen. Tak Bohu znovu říkám „Tady jsem, ale půjdu, jen když půjdeš se mnou.“

A co bych dělal? Nevím, jestli by mě ještě chtěli, ale jednou jsem dostal nabídku, jestli bych nešel pracovat do azylového domu s lidmi bez domova. To by mě lákalo.

Máte rodinu. Jak vnímají vaši práci? Co je a co bylo pro ně těžké?

Mám skvělou rodinu, a co bylo pro ně těžké? To byste se musela zeptat jich. Ale asi to, když lidem otevřete svoje srdce a ani ho pošlapou.

Práce s lidmi je vyčerpávající. Jak odpočíváte a jakou psychohygienu jste si našel?

Asi manuální práce kolem domu (a té je vždy dost). Ale mě naplňuje, když jsem s lidmi, kteří milují Ježíše a nechtějí žít jen v náboženství nebo pravidlech.

Co je pro vás, jako kazatele, v těchto dnech nejlepší a nejtěžší?

Nejlepší je to, že vím, že Ježíš je věrný. Že se pro nás vrátí a že všechno má smysl a že každé utrpení jednou skončí.

A nejtěžší? Nevím, co je nejtěžší. Těžké věci jsou, ale nemá cenu o nich psát, to patří k životu.

Co je pro službu kazatele nejdůležitější nebo nejtěžší? Čemu by se měl nejvíce věnovat, čemu dát přednost, čeho zanechat, čemu se vyhnout?

Nejdůležitější je to, abych miloval Krista a stále Ho objevoval. V naprosté závislosti na Kristu se vyhýbat hříchu. A čemu se věnovat, dát přednost nebo zanechat? To jsou věci, které zvažuji každý den. Protože ten den má jen 24 hodin.

Kdy jste prožíval ve službě největší radost?

Při uzdravení srdce jedné ženy, které bylo drženo v poutech zranění, malomyslnosti, nedostatečnosti. A pak, když je někdo naplněný Duchem svatým.

Chtěl byste říct něco, na co jsem se nezeptala?

Chtěl bych říct, abychom si nikdo nehráli na křesťany, ale v upřímnosti milovali lidi a Boha. A také, abychom nebyli pokrytci, ale věděli, že jdeme-li za Ježíšem den nebo 80 let, jsme jen omilostnění hříšníci.

Rozhovor vedla Marie Horáčková

VIERA JE Z POČUTIA

V tomto článku vám chceme predstaviť slovenské Rádio 7.

Rádio 7 vzniklo ako spoločný česko-slovenský projekt satelitného rádia, vysielajúci prostredníctvom satelitu ASTRA 3 A. Vysielanie sa začalo 2. januára 2006 a bol to dôležitý míľnik v histórii kresťanského rozhlasového vysielania v Čechách a na Slovensku.

Už v roku 2008 sa otvorila na Slovensku možnosť, o ktorej sme v minulosti len snívali. Dostali sme možnosť vyselať cez FM frekvenciu v Banskej Bystrici, ktorú sme získali vo výberovom konaní. Bol to prvý krok k tomu, v čom sa momentálne s Pánovou pomocou snažíme hýbať. Po Banskej Bystrici sme získali v roku 2011 frekvencie v Bratislave a Novom Meste nad Váhom. Bolo to pre malý tím na Slovensku veľké sústo. Pokračovali sme v satelitnom vysielaní 12 hodín denne a zároveň sme potrebovali pokryť 24-hodinové vysielanie cez FM v Banskej Bystrici, Bratislave a Novom Meste nad Váhom.

Zároveň bolo potrebných viac finančných prostriedkov, ktoré však stále neprichádzali. Predchádzajúce vedenie slovenskej redakcie Rádía 7 sa rozhodlo odpredať svoju budovu a splátky, ktoré každý mesiac prichádzali na účet, tvorili 40 % nákladov, ktoré rádio na svoj chod každý mesiac potrebovalo. V tom čase ako nový riaditeľ slovenskej časti Rádía 7 som o tom rozprával s končiacim riaditeľom českej redakcie Rádía 7 br. Alešom Bartošekom, ktorý ma veľmi povzbudzoval a hovoril, ako je preňho veľkým vzorom George Müller, ktorý dôveroval Pánu Bohu, že o svoje projekty sa finančne postará. Dni však pomaly ubiehali a pred nami boli posledné dva mesiace, keď mali prísť posledné platby za budovu a potom... Na poradách sme sa modlili a boli sme pripravení, že začneme postupne prepúšťať pracovníkov, neboli to najveselšie myšlienky.

V tom čase na medzinárodnej konferencii Trans World Radio, ktorej sme súčasťou, som sa počas modlitebného rána zrazu ocitol v spoločnej modlitebnej skupine s prezidentom celej TWR br. Laurenom Libbom, ktorý sa ma priamo spýtal, aké sú modlitebné potreby nášho rádia. Povedal som mu pravdu. Ak poslucháči a evanjelická cirkev nezačnú podporovať rádio vo väčšej miere, budeme musieť prepustiť moderátorov a redaktorov a vyselať len v provizórnych podmienkach (išlo o situáciu slovenskej redakcie Rádía 7). Pozrel sa na mňa a povedal (ignorujúc modlitebné témy): „Budeme sa modliť za vašu situáciu.“ Tá modlitba bola mocná a plne vyžarovala dôveru v Božie zaopatrenie. Znovu som bol veľmi povzbudený, vnímal som, že cez túto modlitbu sa niečo stalo. Poobede v ten istý deň som cez konferenčnú prestávku odbehol do budovy rádia (konferencia prebiehala v Bratislave) a tam ma hneď pri vstupe vítal môj asistent. Dostali sme dar, ktorý bežne od poslucháčov neprichádza. Jeden brat odoslal na náš účet 1 300,-€. Vedel som, že je to odpoveď na modlitbu. Neskôr som tomu bratovi písal, nakoľko v bankovej správe bola jeho mailová adresa. Ďakoval som mu a opísal som celú situáciu. Napísal som mu, že bol odpoveďou na modlitbu. Odpísal mi, že to bolo preňho úžasné povzbudenie.

Toto bol zlom v celej situácii. Nie že by odvtedy prúdili na náš účet státisíce, ale peniaze prichádzali vždy včas. Nemuseli sme odkladať žiadnu platbu, žiadnu faktúru. Neodkladali sme ani platby pracovníkom, dokonca sme mohli zvýšiť odmeny za jednotlivé relácie, za čo som veľmi vďačný.

Pán Ježiš nás však vyučoval aj v iných „predmetoch“. Prihlásili sme sa do výberového konania o nové frekvencie. Toto boli situácie, kde sme sa potrebovali pohybovať uprostred komerčných rádii, a mal som niekedy pocit, že sa pohybuje uprostred obrov. V roku 2017 sme na výberovom konaní pred Radou pre vysielanie a retransmisii žiadali tri frekvencie v mestách – Košice, Bratislava-Dúbravka a Žilina. Víkend pred konaním sme rozvysielali frekvenciu v Rožňave, s ktorou sme nevedeli pohnúť skoro dva roky (to je už ale iné svedectvo). Prvá otázka, ktorú som na vypočutí dostal, bola, prečo máme záujem o nové frekvencie, keď sme doposiaľ nerozvysielali frekvenciu v Rožňave. Zdvíhol som papiera so všetkými meraniami vysielania v Rožňave nad hlavu a smelo som povedal, že v Rožňave už vysielame.

Mohli by sme hovoriť o ďalších frekvenciách a mestách a s každým mestom by sme mohli spomínať svedectvá o Božej milosti a mnohokrát o zvratoch v poslednej chvíli, keď v neriešiteľných situáciách Pán Ježiš ukazoval cesty, ktoré sme pred tým vôbec nevideli. Aspoň spomeniem mestá, kde sme postupne spúšťali vysielanie Rádía 7 – Bratislava-Dúbravka, Košice, Žilina, Nitra, Liptovský Mikuláš, Ružomberok a Poprad. Dnes vysielame v jedenástich mestách a spomedzi najväčších slovenských miest nám už chýba len Prešov.

Tak ako sa sieť FM staníc rozširovala, sme si uvedomovali, že od vízie satelitného rádia sme sa posunuli dosť výrazne niekde inde. Po rokovaniach s českou redakciou sme sa dohodli na vytvorení samostatných rádii – české Rádio 7 a slovenské Rádio 7. Slovenské vysielanie prebieha cez FM sieť miest na Slovensku a takisto cez internet www.radio7.sk. Samozrejme sme na mobilnej aplikácii (dá sa ľahko stiahnuť do mobilu) a nájdete nás aj na Spotify, Apple play a i.

Cez toto posunutie sa otvára pred nami priestor, kde vieme vo väčšej miere zasahovať neveriacich poslucháčov. Na interných poradách pracovníkov máme formulku, na ktorej sa s radosťou usmievame. Sú to svedectvá, keď ľudia, ktorí o našom rádiu nevedeli, sa vyjadria, ako počúvali niektoré komerčné rádio „a potom úplne náhodou som si naladil vaše rádio.“ Tešíme sa, že sa k nám dostávajú správy o ľuďoch, ktorí cez rádio dostali impulz, aby začali hľadať Boha, ľudí, ktorí sa znovuzrodili a dnes už žijú v zboroch, kde sú začlenení do zborového života. Zároveň tým, že máme vysieláče vo veľkých slovenských mestách, vieme potenciálne zasiahnuť viac ako polovicu obyvateľov Slovenska (a samozrejme cez internet po celom svete – máme svedectvá z Kanady, Čiech, Francúzska, Anglicka, Švajčiarska...). Našou túžbou je neprestať si uvedomovať, že Rádio 7 je nástroj, to, o čo naozaj ide a je najdôležitejšie, je osláviť Pána Ježiša.

Ivan Zuštiak,
riaditeľ slovenského Rádía 7

SVÄTÝ DUCH A BOŽIE SLOVO

„*Svätý Duch ich naplnil a hlásali neohrozene Božie slovo*“ (Sk 4, 31).

Päťdesiaty deň po vzkriesení Pána Ježiša Krista je deň Letníc, keď si pripomíname zoslanie Ducha Svätého. Tento sviatok nemá v našom sumári kresťanských sviatkov popredné miesto. Na Vianoce sa pripravujeme veľmi intenzívne. Upratujeme domácnosti, deti a speváci pripravujú programy, organizujeme zbierky pre hladujúcich, posielame pozdravy blízkym, kupujeme darčeky, cestujeme za príbuznými a oni k nám a máme tri dni pracovného voľna. Na Veľkú noc sa tiež pripravujeme – jarným upratovaním a prípravou rôznych jedál, a niektorí možno aj pôstom. Vtedy máme dokonca štyri dni pracovného voľna.

Na Svätodušné sviatky sa nijako výnimočne nepripravujeme. Dokonca Svätodušný pondelok – päťdesiaty deň po Veľkej noci je normálny pracovný deň. Ale zaslúbenie Najvyššieho cez proroka Joela znie takto: „*Vylejem svojho Ducha na každé telo*“ (Joel 2, 28).

foto: Esteban Amaro Unsplash.com

Letníc dostáva každý, kto uverí v Pána Ježiša Krista, závdavok Ducha. Ten nás obviňuje z hriechov, uisťuje o odpustení, dáva istotu spolupatričnosti s Božími deťmi a odkrýva nám nesmierne bohatstvo Božieho požehnanja.

Čo v nás spôsobuje zoslanie Ducha Svätého? Ako vyzerá cirkev, ktorá pocítila a prežila vyliatie Ducha? Neraz spájame vyliatie Svätého Ducha s predstavou tichej chvíle, ktorá je plná najnútornejšieho zážitku či najintímnejšieho súkromia. Ale je to chvíľa,

keď spadne oheň, ktorý prepáli všetko staré, sebecké, hriechne a zapáli nové, čisté a sväté, oddané Bohu. Je to chvíľa, keď sami stojíme pred Božou tvárou a Jeho Duch koná v nás svoje dielo milosti, ZNOVUZRODENIA a lásky. Je to chvíľa, keď sme zasvätení do tajov evanjelia, do budúcnosti Božích detí a svojho nádejného podielu na nej. Ten Duch nás upevňuje v nádhernej nádeji konečného víťazstva s Kristom. Táto osobná chvíľa pokoja a zasvätenia do života Božieho ľudu býva veľmi emotívna. Plač, vzlyky, radosť i zahanbenie tváre. Toto všetko sprevádza tú jedinečnú chvíľu tichej osobnej premeny, znovuzrodenia.

NOVÉ STVORENIE. Biologicky zostávame tými istými ľuďmi. V srdci nám bije ten istý dobrý služobník – srdce, ale duchovne je nám transplantované srdce nové. To staré kamenné je nahradené srdcom mäsitým (Ez 36, 26n). Toto vnútorné dielo Ducha Svätého je *základnou* podmienkou duchovného života jednotlivca i spoločenstva cirkvi. Bez tohto diela Ducha nič nemôžeme, ani nič nezmôžeme. Avšak toto dielo Svätého Ducha, dielo vnútornej premeny a zasvätenia jednotlivca Bohu, nie je konečným Božím dielom pri človeku. Ten Duch koná ďalej a koná skrze nás mnohé krásne a dobré dielo. Sme zasvätení Duchom k otvorenosti, k verejnému svedectvu. Zvest o spasení ponúkame s čo najúprimnejšou láskou všetkým. Všetci majú poznať Hospodinovu ponuku spasenia. Nie je to ľahké a jednoduché. Aké slová povedať? Čomu uveria? Koniec koncov na to nestačia slová ľudskej múdrosti. Aby ľudia

porozumeli spaseniu, sú potrebné Božie slová. Mali by poznať, že to nie je len jeden z tisíciky názorov, akési slovo medzi záplavou slov, ideológia medzi inými ideológiami. Mali by cítiť, že sám Boh chce človeka zachrániť, že to sa sám Stvoriteľ osobne prihovára človeku. Ľudia by mali vnímať, že za našimi slovami stojí sám Boh.

Ak sa pozrieme do 4. kapitoly Skutkov apoštolov, v 31. verši je modlitba: „... *daj, aby Tvoji služobníci hlásali Tvoje Slovo so všetkou neohrozenosťou. Svätý Duch ich naplnil a hlásali neohrozene Božie slovo.*“ Otázkou bytia či nebytia cirkvi je premena slov nášho svedectva na Slovo, ktorým hovorí sám Boh k ľuďom. Kto pôsobí premenu našich slov na Slovo jediného a živého Boha? V obrovskej záplave slov, ktoré dnes všade znejú (*napríklad reklamy: to musíte mať; to musíte počuť; najlacnejšie; najlepšie; ideálne...*), sa často pýtame: „Co je pravda?“ Aj v záplave slov znejúcich z našich kazateľní a duchovnej literatúry niekedy Božie SLOVO zaniká. Neraz býva biblická zvest zamieňaná za učenie cirkvi, teologickú prednášku alebo za psychologické pôsobenie.

V Skutkoch apoštolov vo 4. kapitole je opísaná Petrova obranná reč pred veľradou. V 13. verši sa uvádza: „*Keď videli Petrovu a Jánovu odvahu a uvedomili si, že Peter i Ján sú neučení a prostí ľudia, veľmi sa čudovali a spoznávali, že sú to tí, čo boli s Ježišom.*“ Áno, znalci Zákona, členovia sanhedrinu, najvyššej židovskej rady, poznali, že tí jednoduchí a neučení ľudia žili s Ježišom, že z Neho čerпали múdrosť, lásku i moc Slova. Ľudia na nás poznajú vyučovanie Duchom a náš život s Pánom Ježišom, lebo to je Božia pečať na nás.

Bez Božieho zapojenia sa do diela zvestovania by to boli len prednášky, múdre a poučné slová, nie SLOVO spasenia. Co robiť, aby mali naše slová zvesti silu a moc? Presne to, čo robila prvá cirkev, keď sa dopočula o verdikte farizejov a zákonníkov – vrúcne sa modliť. Výsledok môže byť pri každom z nás taký, aký získali Peter, Ján i ostatní zhromaždení: „*Keď sa modlili, zatraslo sa miesto, kde boli zhromaždení, všetkých naplnil Svätý Duch a s odvahou ohlasovali Božie slovo*“ (Sk 4, 31). Naplnenie Duchom – to bol Boží zásah do situácie učeníkov, ktorý priniesol smelosť, odvahu a slobodu zvestovať Slovo. Je to dielo Ducha Svätého hovorí Slovo Božie bez zábran a tak, že sa dotýka ľudských srdiec. Takú odvahu a múdrosť dáva Boh. To nie je nemúdra odvaha ľudskej horlivosti a vypočítavosti. To Duch uvádza človeka do každej pravdy, to On nám pripomína slová Pána Ježiša. Obsah Slova je z Boha, tvorený Jeho Duchom. Zároveň ten Duch dáva múdrosť, kedy a čo hovoriť. Dáva aj zabudnúť na nami pripravené slovo, len aby vyniklo slovo Božie. To nie je zábudlivosť či tzv. alzheimer, to je Božie vedenie, je to dielo pôsobenia Jeho Ducha. Keď bolí Hebreji v najväčšej tiesni pred prechodom cez Červené more a zdalo sa, že zahynú, zaznel Boží odkaz: „*Hospodin bude bojovať za vás a vy budete mlčať*“ (Ex 14, 14 – preklad prof. Roháčka). To je situácia cirkvi, keď sa spolieha na svojho Spasiteľa a Pána. Len Svätý Duch činí slovo nespútaným a slobodným. Pri zvestovaní sme úplne odkázaní na Jeho vedenie. Vieme to? Neodstupujeme od nás preto, lebo sme plní seba? Nezarmucujeme Ho svojimi postojmi a životom bez Neho? Premenu slov na slovo Božie nevieme jednorazovo a trvalo zabezpečiť. Vždy znovu a znovu sme odkázaní na Neho, na Boha. Preto je to každodenná záležitosť našich úpenlivých modlitieb a prosieb. Apoštol Pavol žiada Efezanov i nás: „*V každom čase v Duchu proste vo všetkých modlitbách a prosbách. Pritom bdejte so všetkou vytrvalosťou a prosbou za všetkých svätých, aj za mňa, aby mi bolo dané pravé slovo, kedykoľvek prehovorím; aby som smelo zvestoval tajomstvo evanjelia*“ (Ef 6, 18 – 19). Zvestovanie evanjelia vyžaduje modlitebnú spoluúčasť členov zboru, lebo ľudia nechcú počuť ľudskú múdrosť a výrečnosť, ale túžia po slove Boha živého a milostivého. Nie jednotlivec, zvestovateľ je rozhodujúci, ale spoločenstvo modlitebníkov, podporovateľov zvesti. Aj k tomuto dielu nás vedie Svätý Duch.

Z archívu kázni brata kazateľa J. Pribulu

BÝT MATKOU

Být matkou není jednoduché. S každým narozeným dítětem přichází velká radost, dítě roste, přichází další a možná další dítě a starostí přibývá. Ale víme, že děti jsou dary od Boha. Jak bys popsala svoji situaci?

S manželem žijeme v šťastnom krestanskom manželstve od augusta 1974 až doposiaľ. Pán Boh nám požehnal dve zdravé deti, syna, narodeného v roku 1975 a dcéru, narodenú v roku 1977. S Božou pomocou sme ich vychovávali podľa biblických zásad a aj sami sme sa Božím slovom celý život riadili. Veľmi sme sa im tešili a boli Pánovi vďační. Vždy som chcela mať dve, resp. tri deti s malým vekovým odstupom. Prvých osem rokov sme bývali spolu s mojimi rodičmi v ich rodičovskom dome. Keď mal syn nastúpiť do prvého ročníka základnej školy, presťahovali sme sa do rodinného domu, postaveného s veľkou pomocou manželovho otca, ktorý bol veľmi šikovný a zručný, 17 km od pôvodného bydliska. Manžel posledné tri roky denne chodil do zamestnania, odtiaľ na stavbu a na noc domov. Deti cez týždeň videl len v noci v postielke a v nedeľu, keď bol doma. Bolo to náročné obdobie, ktoré skončilo presťahovaním sa. Všetka starostlivosť o ne bola na mne, ale pomáhala mi aj moja mamka, začo som jej bola nesmierne vďačná. Obe deti chodili do škôlky, ja po materskej dovolenke do práce, ktorú som mala len o tri domy poniže, čo bolo veľmi dobre. Pán Boh sa veľmi staral o nás, požehnával nás zdravím, silou, detičky múdrosťou, šikovnosťou. Veľmi som Mu za Jeho otcovskú starostlivosť povďačná!

Před narozením bolest, po narození dítěte velká radost, mezi tím růst, učení, dospívání, další škola, hledání zaměstnání, svatba, vnoučata a později možná opět bolest. Jak může žena zvládnout kromě vedení domácnosti tohle všechno?

Táto otázka je zaujímavá. Bez Božej pomoci, modlenia, hľadania Pána by to nešlo. Ani bez vzájomného porozumenia s manželom. Po presťahovaní sa na dedinu, ktorá sa mi páči až doposiaľ, sa samozrejme mnohé zmenilo. Moja dochádzka do práce... ráno o 6,30 h. s prestupovaním, manžel – dochádzka do práce na dve zmeny, a deti do školy... prvý a druhý ročník spolu, tretí a štvrtý tiež spolu... Dobre sa učili, zvládli to, aj hudobnú, na ktorú museli chodiť do mesta päť kilometrov autobusom trikrát týždenne. Problém bol v tom, že v dedine nebola školská družina, takže po vyučovaní prišli obe deti domov už okolo dvanástej, a kým som ja prišla, pravidelne z práce autobusom o pol piatej popoludní, boli samy doma, čo bola hrôza!!! Toto ma veľmi bolelo!!! Manžel chodil týždeň doobeda do práce, z domu odchádzal ráno dačo po piatej a prišiel o 14,30 h., a týždeň poobede, vtedy odchádzal o jednej popoludní a prišiel o 22,30 h. Takže deti boli často bez dozoru, i napriek tomu, že sme bývali so svokrovcami v jednom dvore, tí však mali svoje neodkladné každodenné povinnosti. Preto som musela dať výpoveď z práce a ostať doma. Bolo to veľmi potrebné a Pán sa aj v tomto období môjho života mocne dokázal. Pravidelne sme spolu raňajkovali, modlila som sa s nimi a vyprevádzala na vlak do ďalšej obce (už ročník 5 – 9), keď prišli domov, čakal ich na stole obed a kontrola učenia sa. Školu deti absolvovali podľa svojich vedomostí, Pán ich viedol a potom sa zamestnali. Vždy boli nami rodičmi vedené na modlitbách. Všeličo sme v živote s nimi prežili, aj s našimi rodičmi, ktorí postupne odchádzali z tejto časnosti na večnosť. Medzitým sa syn oženil, on to mal dosť komplikované v živote, dcéra sa vydala, ale Pán ich sprevádza až doposiaľ. Žijú si svoje životy, tiež so svojimi deťmi a my pozorujeme, ako sa im darí, a najmä dennodenne sa modlíme za nich, za ich životných partnerov a za ich deti, naše vnúčatá.

Všeličo sa však udialo aj v mojom živote. Od narodenia som mala obojstranné vyklbenie bedrových kĺbov, pravá noha musela byť 4x operovaná, naposledy pred 20-timi rokmi,

keď mi dali titánový kĺb. Odvtedy chodím za pomoci francúzskej barle a lekári predpovedali životnosť kĺbu 15 až 20 rokov. K tomuto sa pridala aj bolesť driekovej chrčtice. Je to Božia milosť a láska, že chodím, robím, zabezpečujem chod domácnosti a denne popoludní povinne oddychujem. Obdivujem ľudí, ktorí chodia, bežia, vedia si čupnúť a vstať bez pomoci, vedia sa zohnúť bez problémov, obuť si ponožky, topánky... rôzne cvičia, atď. Ďakujem za môjho milovaného manžela, za jeho lásku a trpezlivosť so mnou, za porozumenie a pomoc!

Pán ma viedol a vedie, je mojou každodennou oporou, mojou chválou v čase ťažkostí, radostí. Je v mojom srdci deň čo deň, nadovšetko Ho milujem a teším sa na stretnutie s Ním v nebesiach, kde nebude bolesti, slz ani trápenia, kde sa spolu budeme všetci veriaci v Neho tešiť v Jeho prítomnosti a oslavovať Ho. Vďaka, dobrý a láskavý Pane, za Teba a život s Tebou!

Emília Ďurejová

Vdávala jsem se na dnešní poměry hodně mladá, bylo mi devatenáct. Ale protože už jsme spolu rok chodili, chtěli jsme náš vztah zachovat v čistotě. A stejně jsme jeden druhého přijali jako dar od Hospodina. Tak na co čekat. Začínali jsme v malinkém bytečku, kde byla jen jedna místnost pět krát čtyři metry. Ani koupelnu jsme neměli, takže jsme se jednou týdně šli koupat k rodičům, jinak jsme se „škopkovali“ podle potřeby. Z malinké místnušky dva krát jeden metr jsme si udělali „kuchyň“. Bylo to provizorní řešení, protože jsme měli slíbený byt od podniku, kde jsme oba pracovali. Ale byl někdo „přednější“. Pak jsme se byli podívat na druhý slíbený byt, který už opravdu dostaneme ... A přišla revoluce ... Takže jsme zůstali v té jedné místnosti, to už jsme ale čekali naše první dítě. Nebylo mi ještě ani dvacet dva, když se narodila naše dcera. Nemusím asi psát, jaká je to pro ženu radost, když jí dají do náruče to právě narozené děťátko a celý její život se najednou úplně změní. Ten pocit jsem z Boží milosti směla ve svém životě zažít čtyřikrát. Druhé dítě – syn přišel za tři roky a třetí syn se narodil dva roky nato. Přesně tak, jak jsme si to naplánovali. Měli jsme to rozmyšlené a od Pána Boha jsme očekávali, že nám to vyplní, jako když se hodí mince do automatu. A ono to vyšlo a my jsme najednou měli pocit, že na to máme patent. Naštěstí nás z toho Pán Bůh svou výchovou vyvedl, když jsem ve svých jednačtyřiceti otěhotněla neplánovaně počtvrté. Byla jsem ve vzpouře proti všemu, všem i proti Bohu. Až při jedné bohoslužbě jsem věděla, že ke mně Pán Bůh mluví. Bylo to o Božím požehnání. To není, jako když vám ve sprše jen kape voda ... Když Pán Bůh něco dává, tak v plnosti dává, dává, dává a dává ještě víc. A to jsem potřebovala slyšet. Byla jsem ujištěná, že to dítě je opravdu Jeho dar. Musela jsem ze svého postoje udělat pokání a prosit Pána Boha za odpuštění, protože nám tím tolik požehnal. A úžasně mi to potvrdil i náš nejmladší syn, když začal brát rozum, jednou mi řekl: „Maminko, já jsem se vám chtěl narodit.“ To bylo přemáhající a slzy jsem neměla jen na krajíčku... Jak to měl Pán Bůh hezky připravené, teď když už jsou naše starší děti všechny z domu. Mají své rodiny a nám zůstal doma náš nejmladší.

Kdybych měla vzpomínat na nějakou těžkou situaci v životě, určitě myslím na to, když byly první tři děti maličké a já Pána Boha intenzivně prosila o trpělivost. Když Pána o něco prosíme, není to tak, že On natáhne ruku a řekne: „Tak na, tady to máš.“ Ale uvede nás do situace, ve které se to naučíme. A myslím, že mě právě tak Pán Bůh učil. Bylo to v létě, na zahradě spousta meruněk, o které bylo potřeba se postarat. Žebřík jsem měla opřený o plot, ale ty nejhezčí meruňky byly hodně vysoko ... A najednou se žebřík se mnou převrátil přes plot. Spadla jsem dost nešťastně a už jsem se nemohla zvednout. Manžel mě s obtížemi naložil do auta a jeli jsme na pohotovost. Dlouhé čekání, vyšetření, RTG ... Výsledek byl: zlomená pánev. Okamžitě mě napadlo: A co děti! Nejmenšímu byly tři měsíce.

Na to doktor reagoval prozaicky: „Už jsme vám tady vypsalí papíry, oni vám ho vezmou v kojeňáku.“ Zatmělo se mi před očima. „Pane můj, prosím, pomoz mi.“ Tekly mi slzy, ale manžel mě jako už mnohokrát podržel a slíbil, že se o syna postará. A postaral se. Vozil mi syna sedmkrát denně do nemocnice na kojení, protože maličky odmítal krmení z lahvičky (naštěstí pro mě). O starší děti (dva a pět let) se tatínek také postaral. Zapojil celou rodinu, babičky, tetičky. Dcera už v té době chodila do školky, druhého syna nám přijali do školky „načerno“ ve dvou a půl letech. Malého nosil tatínek v tašce do práce, a když začal plakat, odvezl ho za mnou do nemocnice na kojení. Díky tomu jsem já mohla přežít ty dva měsíce ležící na lůžku. Měla jsem provrtané koleno a přes něj zavěšené závaží, takže jsem se v posteli nemohla ani otočit. To se psal rok 1996. Žádné mobily nebyly, natož internet. Spoustu času jsem strávila sledováním dveří a čekáním na jakoukoli návštěvu. Ale byla to pro mě doba, kdy jsem byla opravdu hodně blízko Pánu.

Modlila jsem se, četla Bibli a takřka hmatatelně jsem cítila, že On je tam se mnou.

Bylo to tak intenzivní.

Ztišení, zastavení a Boží blízkost – to bylo to moje vyučování k trpělivosti. A takovéhle vyučování si člověk opravdu zažije a přijme ho.

Když se na to dívám s odstupem času, vím, že celá ta zkušenost byla pro mě a celou naši rodinu k dobrému, jen k dobrému! I když jsem si v nemocnici kladla otázky, proč se mi to stalo, když jsou děti tak malé. Vždyť mě potřebují... Naštěstí to měl Pán Bůh cele v rukou a věděl, co potřebujeme. Pak mě čekala ještě dlouhá doba rehabilitace. Nakonec další dva měsíce v rehabilitačním ústavu v Kladrubech. Pamatuje se, když tam za mnou přijely děti s manželem na návštěvu, šla jsem jim naproti dlouhou chodbou a vidím, jak přicházejí. Manžel postavil nejmladšího syna a on mi šel naproti. Bylo mu deset měsíců a akorát začal chodit! Tak to už jsem měla zase slzy na krajíčku.

Celý život v rodině, s dětmi je o tom, že dáme Bohu důvěru a následujeme Ho, i když si někdy myslíme, že bychom si o svém životě mohli rozhodovat sami lépe. Je to o důvěře, věrnosti a poslušnosti.

Jsem Pánu Bohu moc vděčná, že si naše starší děti našly v životě věřící partnery a jsou ve službě Bohu. A jako tu největší odměnu za všechno to starání, jsme do naší velké rodiny mohli přijmout už čtyři vnoučata a z Boží milosti v létě přivítáme páté. Díky Pánu Bohu za Jeho nekonečnou lásku, trpělivost s našimi nedostatky, za Jeho každodenní vedení a milost, kterou smíme stále zakoušet.

JSEM SOUČÁSTÍ MÍSTNÍHO SPOLEČENSTVÍ (CÍRKVE)

Co znamená být součástí společenství (církve)?

Bible nepočítá s tím, že by obrácený člověk nepatřil do konkrétního místního společenství. *„Pán na každý den přidával do společenství, ty, kteří byli spaseni“ (Sk 2, 46–47).* Pán zachraňuje a přidává do společenství církve.

Co je členství v církvi?

Členství znamená především duchovní sounáležitost. Patřím sem, jsem tady doma. Tady mám závazek a tady naplňuji to, k čemu mne Bůh volá.

Myslím si, že mi stačí být součástí globální církve? Církev globální = jsou to všichni věřící, kteří jsou spaseni skrze Pána Ježíše Krista na celém světě. Je pěkné, být součástí globální církve, ale s lidmi v ní se nesetkáme. S těmi nemůžeme být na modlitbách ve společenství a vzájemně se povzbuzovat. To se může dít jen v konkrétním – místním společenství církve.

Jsem členem místní církve

Církev místní = je to společenství, kam máme patřit. Bible učí, že má být jasné, kdo je „uvnitř a kdo je vně“ církve (1 K 5, 12–15)

Proč nechci být členem místního společenství?

V místní církvi můžeme, mimo jiné, i společně rozhodovat. Zde je na místě otázka: Nechci být členem proto, že „musím hlasovat“ a duchovní rovina společenství je pak úplně mimo? **Je privilegium,** že můžeme hlasovat, že můžeme společně rozhodovat o věcech místního společenství nebo i celku, jako například v ČR. **Je to privilegium,** ale máme svobodu nehlasovat a můžeme přijímat doporučení staršovstva, když nevíme, jak na to.

Podle Božího slova jsou kazatelé pastýři a členové společenství ovečkami. Nejvyšším

Pastýřem je Pán Ježíš Kristus.

„Pastýři a ovečky“ (Žd 13, 17, Sk 20, 28)

Pastýři vědí, kdo jsou jejich ovce

(za koho jsou zodpovědní) a ovce vědí, kdo jsou jejich pastýři, kam patří, koho mají poslouchat. A k tomu patří i otázka kázně = bratrské napominání v případě, že někdo žije v hříchu. Kázeň je pro naše duchovní zdraví.

Především se jedná o závazek jedni vůči druhým – stávám se součástí této rodiny, jsem součástí lidu Božího zde, v tomto místě. „ Já mám je“ a „oni mají mne“ ... to je moje duchovní rodina.

Nejde o to, že „chodím“ do církve, „my jsme“ církev - tvoříme ji společně. Bůh nás povolává dohromady. Milujeme Boha, milujeme jeden druhého. I když jsme rozdílní, vzájemně se přijímáme a neseme se jako v běžné rodině.

Členství jako závazek je důležité

Jsem součástí místního společenství. Místní společenství je ohraničené a chráněné jako manželství. Je tu svazek – závazek. Je to moje rodina, je to Boží dar i milost.

Mirek Jersák a Josef Ostránský

SPOMIENKA

V tomto roku si pripomíname narodenie šéfredaktora nášho časopisu Rozsieváč, brata Vladimíra Dvořáka, v máji by sa dožil 100 rokov. A od odchodu jeho otca, brata kazateľa Josefa Dvořáka, do nebeského domova uplynie v tomto roku 50 rokov.

HĽADAJTE NAJPRV BOŽIE KRÁĽOVSTVO

Desiateho mája 2023 by sa môj otec Vladimír Dvořák dožil sto rokov. To, že si pripomíname výročie jeho narodenia na stránkach Rozsieváča, má svoje odôvodnenie – veľkú časť svojho života – 38 rokov – venoval práve tomuto časopisu. Od obnovenia vydávania Rozsieváča v r. 1969 bol členom redakčnej rady a od r. 1991 do r. 2005 zastával funkciu šéfredaktora. Ako osemdesiatdvaročný sa šéfredaktorskej funkcii vzdal a odovzdal ju mladšej generácii, zostal však členom redakčnej rady. Dva razy v jeho živote sa stalo, že pre článok v Rozsieváči, ktorý sa dostal do rúk komunistických nadriadených, prišiel o pracovné miesto, no zakaždým sa presvedčil, že Pán Boh má všetko vo svojich rukách a tieto nepríjemné udalosti boli súčasťou Božieho plánu pre jeho život.

Narodil sa na Morave, v dedinke Lipová, do kazateľskej rodiny, ako druhý z troch detí. Keď mal dva roky, presťahovali sa do Ostravy, kde jeho otec, kazateľ Josef Dvořák začal rozvíjať misijnú prácu a vybudoval nový zbor. V Ostrave, typickom banskom meste, prežil ocko svoje detstvo a mladosť, tu ako trinásťročný prežil obrátenie a v roku 1942 zmaturoval na Reformnom reálnom gymnáziu. Keďže všetky české vysoké školy boli v čase vojenskej okupácie zatvorené, zamestnal sa ako kancelárska sila v nemeckom veľkosklade. Napriek mnohým ťažkostiam, zatváraníu a posielaníu do koncentračných táborov,

popravám, nedostatku potravín a bombardovaniu, rodina vojnu šťastne prežila. Náboženská sloboda nebola vtedy obmedzená a ockova rodina veľa času trávila v zhromaždení.

Po skončení vojny sa ocko zapísal na Masarykovu univerzitu v Brne, na odbor čeština a hudobná výchova. Ako sám spomína, v brnianskom zbere sa vtedy stretli všetci vysokoškolskí z Moravy a spolu s domácou mládežou priniesli nový život do zboru. Prvé tri roky po skončení vojny boli podľa jeho vlastných slov nádherné. Boli radostní, plní aktivity v zbere i v celej Jednote. Ocko bol jedným z „hudobných nadšencov“, ktorí vnímali veľký význam a úlohu spevu v cirkvi a rozhodli sa zvýšiť úroveň zborového spevu. Dôležitými medzníkmi boli Celoštátna konferencia BJB vo Vikýřoviciach v júli 1946 a mládežnícka konferencia v septembri 1946. Viedli k ustanoveniu „Pěveckej jednoty BJB“, ktorej cieľom bolo združovať spevokoly BJB v Československej republike, pomáhať zriaďovať nové spevokoly, školiť dirigentov a spevákov, vydávať nové piesne,

organizovať spevácke sústreďenia a slávnosti. Po nastúpení totalitného komunistického režimu vo februári 1948 Pěvecká jednota zanikla, no semiačko bolo zasiate a činnosť spevokolov sa rozvíjala ďalej.

Malá vsuvka: Láska k hudbe a spevu sprevádzala ocka celý život. Z babičkinho rozprávania si pamätám, že ako kazateľská rodina žili v chudobe, mimoriadne skromne, nemohli si dovoliť kúpiť klavír, mali však malé harmónium, na ktoré sa naučil hrať sám. Vždy mu

bolo ľúto, že sa nenaučil hrať dokonalejšie. Až oveľa neskôr si kúpil starší klavír, na ktorom sme sa učili hrať aj my deti a dnes na ňom koncertuje jeho vnuk Dávid. Z detstva mi utkveli v pamäti krásne chvíle, keď si ocko niekedy sadol ku klavíru a zahrál piesne, ktoré zložil pre mamičku a mamička ich spievala.

Konferencia vo Vikýřoviciach aj v inom ohľade významne ovplyvnila ďalšie smerovanie ockovho života, lebo počas nej sa zahľadel do dievčata z Liptova, Ruženky Žiaranovej, s ktorou sa o sedem rokov neskôr oženil.

Vráťme sa však ešte o niekoľko rokov späť, do roku 1948. Vtedy sa na Obchodnej akadémii vo Vsetíne uvoľnilo miesto profesora češtiny, a keďže v tom čase bol dedeček kazateľom vsetinského zboru, ocko využil možnosť bývať u rodičov a od školského roku 1948/49 na túto školu nastúpil. Zapájal sa naplno aj do práce v zbere, viedol mládež, spevokol,

spolupracoval na príprave spevníkov, skladal piesne. Keď v päťdesiatych rokoch komunisti vyhlásili ostrý boj proti náboženstvu a začali zatvárať cirkevných predstaviteľov, dedečka predvolali na výsluch na Krajský súd do Pardubic

a po návrate istý čas nebol schopný kázať. Jeho syn Vladimír vtedy prevzal aj funkciu kazateľa zboru so všetkými jeho povinnosťami. (Dedeček sa postupne spamätal a zotavil a Pán Boh mu dožičil ešte vyše dvadsať rokov života, v ktorých slúžil Božím slovom.)

V r. 1954 sa oženil a začala sa preňho nová etapa života. Mamička už vtedy pracovala ako redaktorka vo vydavateľstve Tatra, a kvôli nej sa ocko presťahoval do Bratislavy. Ako profesor češtiny prirodzene nemohol nájsť uplatnenie na žiadnej škole, no dostal miesto hudobného referenta v Univerzitnej knižnici s úlohou spracovávať hudobné fondy a vybudovať v knižnici hudobné oddelenie. Doplnil si vzdelanie postgraduálnym štúdiom knihovníctva na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského a v ďalších rokoch úspešne rozvíjal činnosť v oblasti hudobných knižníc, staral sa o ich budovanie a vzdelávanie hudobných knihovníkov, organizoval celoštátne semináre. V r. 1968 ho menovali vedúcim Bibliograficko-informačného odboru, do ktorého patrilo aj hudobné oddelenie, takže hudba ho sprevádzala i naďalej.

Pamätám si, že keď som bola menšia, nerozumela som celkom, v čom vlastne spočíva jeho práca, no rada som za ním chodievala do hudobného kabinetu, ktorý sa vtedy nachádzal v Lisztovom pavilóne, v záhrade na nádvorí Univerzitnej knižnice. Vždy mi uvaril hrnček čaju a pustil mi nejakú platňu s vážnou hudbou. Neskôr, ako vysokoškolská študentka som potrebovala k štúdiu veľa kníh, a tak som do Univerzitnej knižnice chodievala pomerne často, a keď ma niekedy na chodbe stretli ockove kolegyne, často mi vraveli, že môžem byť na svojho otca hrdá. Aj som bola. No zároveň to bola pre mňa lekcía, že čokoľvek v živote robíme, mali by sme to robiť čo najlepšie, tak ako nás to učí Božie slovo: **Čokoľvek robíte, robte z tej duše ako Pánovi, a nie ako ľuďom** (Kol 3, 23).

Pri všetkých svojich funkciách a úlohách sa však ocko riadil životnou zásadou, ktorej sa naučil doma: Na prvom mieste hľadajte kráľovstvo Božie. Popri svojom zamestnaní sa plne zapájal do práce v bratislavskom zbere BJB, kázal v Bratislave i na zborových stanicích, bol členom staršovstva a jedno obdobie aj jeho predsedom. Dávať prednosť duchovným veciam bolo preňho samozrejmé.

Na začiatku roku 1986 br. kaz. Ján Kriška, v tom čase predseda Rady BJB v SR, požiadal ocka v mene Rady, aby odišiel zo zamestnania a venoval sa plne duchovnej práci ako tajomník Bratskej jednoty baptistov v SR. Ocko to pokladal za Boží príkaz, a pretože pracoval už druhý rok ako dôchodca, nemal problém so zamestnaním odísť. Funkciu tajomníka Rady BJB vykonával do roku 1991, keď sa stal šéfredaktorom časopisu BJB Rozsieváč.

Čas po odchode do dôchodku sa teda preňho nestal časom odpočinku, ale mimoriadne aktívnej práce pre Pána. Ako sa však sám vyjadril, okrem času mladosti to bola po všetkých stránkach najkrajšia časť jeho života.

Nasledovať Pána Ježiša znamená snažiť sa mu stále viac podobať. Od svojho obrátenia sa ocko o to usiloval. Jeho život, správanie, myslenie, slová boli vždy v súlade s tým, čo hovoril. Bol naozaj tichý a pokorný srdcom. Nerozprával nikdy zbytočne a nikdy sa nechválil. Rada som sa mu zverovala, lebo vedel počúvať – bez toho, aby hneď hovoril, čo robím zle a čo by som mala robiť, nikdy nesúdil.

Od toho, akého máme otca, závisí do istej miery aj náš vzťah k Bohu. Ak je náš telesný otec dobrý a láskyplný, oveľa ľahšie si vieme predstaviť, že náš Boh je milujúci, spravodlivý, dobrý, verný, milosrdný a nemenný.

Boh bol ku mne veľmi milostivý, že mi dal takého úžasného otca i celú rodinu.

Jarmila Cihová

BOL LÁSKAVÝ K DRUHÝM, NÁROČNÝ SÁM NA SEBA

Ocko bol vždy ku všetkým láskavý, príjemný, ochotný, pozorne počúval a záležalo mu, aby nikomu neublížil ani slovom. Už jeho rodičia i sestry neraz opakovali, že ho „mali na radosť“. Taký bol v civilnom zamestnaní, v rodine i v cirkvi.

Niektorým, ktorí slušnosť považujú za slabosť, sa zdal až príliš mierny. Sám nikdy v živote nevyvolal žiaden konflikt, aj keď niekedy sa uprostred konfliktu ocitol: ak bol nútený rozhodnúť medzi protichodnými názormi ľudí, ktorí verili, že práve ich stanovisko je jediné správne a v súlade s Božou vôľou. Stretol sa s tým i v pozícii tajomníka BJB a napätie, ktorému čelil s pokojom a láskavosťou, riešil potom vo svojej „komôrke“, i keď ho nespokojnosť či rozhorčenie druhých trápili. Prekonal v tejto pozícii aj infarkt, ale potom sa znovu vrátil do plného pracovného nasadenia.

Tak, ako bol láskavý k iným, o to viac bol náročný sám na seba. Tí, ktorí ho poznali bližšie alebo s ním spolupracovali na niektorom z množstva diel, si uvedomovali, že jeho výkony boli na skutočne špičkovej profesionálnej úrovni. Je príznačné, že v jeho domácnosti sa nenachádzal televízor: Vladimír a Ruženka Dvořákovci si po večeri obyčajne zasadli k pracovnému stolu a mali „druhú zmenu“.

V priebehu posledných 55-tich rokov jeho života v rámci československej BJB zrejme nebola jediná publikácia – časopisecká, hudobná, knižná (vrátane množstva publikácií vydávaných tajne v zahraničí), ktorá by neprešla jeho profesionálnou redaktorskou, literárnou, gramatickou alebo štylistickou úpravou.

To isté platí pre publikácie hudobné: najväčšou z nich sú „Bratské piesne“, takmer 600 duchovných skladieb. Aj keď je to „spevník“, súčasne ide o unikátnu, komplexnú zbierku duchovných piesní z protestantského prostredia Európy a severnej Ameriky, preložených do češtiny a slovenčiny, či pôvodných piesní, od stredoveku až do 70. rokov 20. storočia. Každá z nich je profesionálne štvorhlasne zharmonizovaná (to pri spevníkoch nebýva obvyklé) a kto nevidel, len ťažko si uvedomí, koľko rokov špičkovej hudobníckej, literárnej (i sadzačskej – brat Lajko Betko) práce sa za tým ukrýva.

Ocka nejaká zvlášť nevykoľajila ani „pozemská odmena“, ktorej sa mu dostalo za túto niekoľkoročnú prácu: Správa o vydaní spevníka vyšla v Rozsieváči aj s ockovou fotografiou a tento článok si všimol jeden z jeho kolegov na ministerstve kultúry, kde v tom čase ocko pracoval. Na hodinu bol z ministerstva prepustený, ale mohol sa našťastie vrátiť na svoje pôvodné miesto v Univerzitnej knižnici.

Všetko sa mu darilo s ľahkosťou, bez nervozity, akoby nešlo o žiadnu námahu a obeť. Spätne si uvedomujem, že to súvisí nielen s mnohými talentmi, ktorými bol bohato obdarovaný, ale i s jeho povahou. duchovným zameraním a nastavením. So skromnosťou pristupoval k ľuďom i práci a bez reptania a rozčúlenia prijímal všetko, čo mu neprajná doba a krehké zdravie priniesli. Ako dieťa som si myslel, že je pokojný, radostný a vďačný, lebo nemá žiadne problémy. Dnes vidím, že problémov, ktoré riešil, bolo dosť, ale prekonával ich s pokojom, rozvahou, nadhľadom, všetko prijímal s vďačnosťou a pokorou. V jeho prítomnosti sa všetci cítili príjemne a v pohode. Život s ním bol akoby predobraz pomerov, aké budú v nebeskom kráľovstve.

Syn Vladimír Dvořák

SPOMIENKA NA NIEKTORÉ MOMENTY ZO ŽIVOTA DĚDEČKA BR. KAZ. JOSEFA DVOŘÁKA

Můj dedeček pocházel z velmi chudobnej tkáčskej rodiny na Českomoravskej vysočine.

Už ako osemročný musel ísť do služby k sedliakovi, pretože tkáčsky zárobok otca nestačil na výživu početnej rodiny. Pracoval v ťažkých podmienkach u rôznych sedliakov, neskôr si našiel prácu v tkáčskej továrni v Brne. Veľa premýšľal o sociálnej nespravodlivosti, o tom, prečo ich veľmi zbožná rodina musí žiť v takej biede, prečo im Pán Boh nepomôže. Dostal sa do vzbury proti cirkvi, proti Bohu, stal sa presvedčeným ateistom. Začal chodiť na zábavy, hral karty, fajčil a pil, ale nič z toho ho neuspokojilo. Až došiel k záveru, že nestojí za to žiť a jedného dňa oznámil svojmu spolupracovníkovi: „Zajtra už neprídem. Končím so životom.“ Jeho spolupracovník, člen brnianskeho zboru baptistov mu na to vážne povedal: „Neprehovárám ťa. Poznám tvoj život. Ale – skús to ešte s Ježišom!“ A dedeček ho poslúchol. Dal sa pozvať do zhromaždenia a objavil úplne iný svet. Našiel spoločenstvo šťastných a radostných ľudí, kde jeden druhého mal rád a usiloval sa urobiť preňho to najlepšie. A všetci chválili Pána Ježiša. Čoskoro uveril, že Pán Ježiš umrel aj zaňho, odovzdal sa Mu, dal sa pokrstiť a stal sa Jeho horlivým svedkom. „Ja som bol vytrhnutý priam z pekla,“ vravieval nadšene. Študoval Bibliu, zapojil sa do misijnej práce zboru – a neskôr sa stal popredným kazateľom Bratskej jednoty baptistov v ČSR.

Jeho prvým pôsobiskom bola malá, chudobná dedinka Lipová na Drahanskej vysočine, zaostalá a holdujúca alkoholu, v ktorej bol jediný veriaci človek. O niekoľko rokov tam už bol pekný zbor aj s vlastnou modlitebňou.

Jarmila Cihová

PRVÁ BOHOSLUŽBA A POSVÄTENIE KAPLNKY ÚSTREDIA EPS

Určite najvýznamnejšou, najväčšou a asi aj najväčšmi viditeľnou spolupracou cirkvi na Slovensku je Ekumenická pastoračná služba v ozbrojených silách a ozbrojených zboroch SR (EPS).

Ústredie EPS vzniklo v roku 2006 na základe Dohody medzi cirkvami a štátom, ku ktorej sa pridalo a podpísalo ju 11 registrovaných cirkví. Podľa Dohody je zriaďovateľom EPS Ekumenická rada cirkví v SR.

EPS zahŕňa v súčasnosti duchovnú službu v armáde, polícii, hasičskom a záchrannom zbere, väzenskej a justičnej strážii a na finančnej správe pod gesciou štyroch ministerstiev – obrany, vnútra, spravodlivosti a financií. V súčasnosti je v EPS vytvorených 25 miest pre duchovných. Generálnym duchovným je v súčasnosti biskup plukovník Viktor Sabo.

Tohto roku sa po dlhoročných modlitbách a úsilí podarilo s podporou Ministra obrany vybudovať vo vstupných priestoroch do areálu Ministerstva obrany SR prvú kaplnku EPS. Táto kaplnka pod správou Ústredia EPS bude slúžiť nielen vojakom a zamestnancom Ministerstva obrany, ale aj verejnosti.

Prvá ekumenická bohoslužba v kaplnke sa uskutočnila 31. januára. Na slávnosti sa zúčastnili duchovní EPS z celého Slovenska, hostia, ako aj tí, ktorí túto kaplnku pripravovali projektovo a stavebne realizovali, a boli im odovzdané ďakovné listy. Predseda ERC a generálny biskup ECAV Ivan Elko sa prítomným prihovril na základe textu 1Kor 13, 13 „Teraz však zostáva viera, nádej a láska. Najväčšia z nich je láska.“ Na základe textu 1Kráľ 8, 27 – 30 o Šalamúnovej prosbe pri

otvorení chrámu, krátko pozdravil prítomných aj podpredseda ERC v SR Ján Szöllös. Na základe odsúhlasenej liturgickej pomôcky duchovným ústredia EPS boli slávnostne odovzdané nové štóly na výkon bohoslužobnej činnosti v poľných podmienkach. Štólu z rúk generálneho duchovného Viktora Saba dostal aj Stanislav Depta z našej BJB, ktorý slúži ako väzenský pastor vo väzniciach na východnom Slovensku. Na jej pruhoch možno nájsť vyšité znaky vysielajúcej cirkvi, znak ústredia EPS, ako aj znak Ekumenickej rady cirkví. Zároveň sú na štóle v dolnej časti znázornené klasy a vinič, symboly pre chlieb a víno, keďže prijímame pod obojím spôsobom. Na bohoslužbách sa zúčastnili aj hostia z Gréckokatolíckej a Pravoslávnej cirkvi z Ukrajiny, ktorí podakovali za humanitárnu pomoc, ktorá k nim aj cez Ústredie EPS prichádza.

Slávnostné požehnanie kaplnky sa uskutočnilo 1. marca za prítomnosti zástupcov všetkých cirkví zúčastnených na Dohode. Požehnanie vyprosila a prítomným sa na základe textu Ef 4, 11 – 16 o budovaní Cirkvi ako tela Kristovho prihovril brat generálny biskup ECAV a predseda ERC Ivan Elko. Po požehnaní sa v priestoroch kaplnky uskutočnilo pracovné rokovanie Riadiaceho výboru ERC.

Veríme, že práca EPS sa bude ďalej rozvíjať aj v novej kaplnke a prinášať zvest' evanjelia a požehnanie ľuďom, ktorí prídu s duchovnými EPS do styku na rôznych miestach, či už sú to vojaci, policajti, hasiči, príslušníci väzenskej a justičnej stráže, ich rodinní príslušníci a priatelia, alebo aj väzni vo väzniciach.

Ján Szöllös

99 LET ŽIVOTA SESTRY VĚRY TUČKOVÉ

Narodila jsem se 23. 4. 1924 v Lipové u Prostějova v rodině Cyrila Burgeta a Františky rozené Hlubinkové, jako druhá dcera, po starší sestře Liboslavě, narozené v roce 1922.

V Lipové v té době působil baptistický misijní pracovník br. kaz. Josef Dvořák, který rodiče pozval na evangelizaci, na které uvěřili v Pána Ježíše Krista. Tatínek se rozhodl pro službu kazatele a v roce 1926 se stal misijním pracovníkem ve Vysokém Mýtě. Přestěhovali jsme se z Lipové do Vysokého Mýta a bydleli ve sborovém domě, který tatínek zakoupil vložением stejného podílu společně se sestrou Annou Janderovou a br. Františkem Brdlikem, misionářem z USA. Bydleli jsme v přízemí v bytě s kuchyní a jedním pokojíkem, kde se narodila r. 1926 sestra Milada, která dosud žije v Německu.

Po skončení služby ve Vysokém Mýtě, která se zdárně rozvíjela, nebylo pro tatínka v církvi žádné místo pro další službu, a proto jsme se v roce 1927 přestěhovali zpátky do Lipové. Tatínek hledal s prstem po mapě, kde by začal misijně pracovat a rozhodl se pro Kroměříž, kde nebyl žádný sbor. Nejprve tatínek bydlel v Kroměříži v pronájmu, kam jsme se nastěhovali v r. 1928 všichni.

V tomto roce pak tatínek koupil dům v Tomkově ul. č. 3 od čalouníka p. Černého. Jedna místnost byla předělána na modlitebnu, později probouráním zdi i místnost druhá a pak se ještě modlitebna rozšířila přístavbou do zahrady. Pro bydlení zůstala malá kuchyňka, jeden pokoj a na půdě se přistavěla jedna místnost, která sloužila jako kancelář a ložnice rodičů. V Kroměříži se narodili další sourozenci Milan (1929–1980), Jaromír (1931–1970) a Lydie v roce 1933. Shromáždění jsme měli dopoledne a odpoledne střídavě se shromážděním v Bystřici pod Hostýnem, kam jsem někdy jezdila s tatínkem na motocyklu. Při evangelizačním shromáždění svého otce v Kroměříži jsem uvěřila v Pána Ježíše a na vyznání své víry jsem byla 20. 6. 1937 pokřtěna v modlitebně v Tomkově ul.

Základní školu jsem absolvovala v Kroměříži v Komenského ulici. Další studium na učitelském ústavu už nebylo možné pro jeho uzavření po německé okupaci 15. 3. 1939. Nastoupila jsem proto na obchodní školu, kterou jsem ukončila v roce 1941. Po ukončení školy jsem nastoupila do hodinářství a zlatnictví Tomáše Vychodila v Kroměříži, kde jsem pracovala do 31. 4. 1943, kdy přišlo předvolání k nasazení na práci do Německa. To se podařilo změnit díky sestře Miladě, která byla zaměstnána na pracovním úřadě, na nasazení do firmy Studeník, továrna na pily a nástroje v Hulíně, kde bylo asi 1000 zaměstnanců. Zpočátku to byla dost těžká práce v expedici, ve výdejně nářadí, pak v mzdové účtárně a nakonec jako sekretářka u ředitele firmy Josefa Studeníka až do zahájení spojeneckého bombardování továrny na konci II. svět. války. Po válce jsem znovu pracovala u p. Vychodila ve zlatnictví a hodinářství v Kroměříži.

Po nástupu tatínka do služby ve sboru v Praze na Vinohradech, od 1. 11. 1946, jsme se přestěhovali do Prahy. Začala jsem pracovat ve velkoobchodu firmy Studeník z Hulína, který však byl v říjnu 1948 zabrán komunisty. Následovala práce v účetnictví firmy Waldek a Wagner až do její likvidace. Nakonec jsem pracovala jako účetní a vedoucí účtárny v Záchraně službě hl. města Prahy v Holešovicích až do odchodu do důchodu na konci roku 1979. V důchodu jsem měla ještě možnost pečovat doma o moji maminku, kterou Pán Bůh odvolal na věčnost 26. 6. 1980 ve věku nedožitých 85 let.

V Praze ve sboru jsme se měli velmi dobře, byl to velký sbor s velkou mládeží. Dopolední shromáždění bylo určeno pro sbor. Odpoledne bylo evangelizační shromáždění, které bylo plné, s několika stovkami účastníků i z dalších protestantských sborů. Po kázání zpíval nejprve mužský pěvecký sbor, vedený br. Kejřem a nakonec smíšený pěvecký sbor. Sbor navštěvovali také studenti baptistického semináře a každou neděli byl jeden z nich u nás na obědě - S. Švec, D. Průša, D. Šaling, Artur Jersák, Vilém Jersák, R. Petr, J. Mihál, Palko Kondač.

Provdala jsem se 1. 7. 1950 za Františka Tučka z Vysokého Mýta, s kterým jsme vychovali dceru Věru a syna Pavla a spolu jsme prožili 65 let až do jeho odchodu na věčnost 12. 4. 2016. Vzpomínám na všechno krásné, co jsem prožila a, na mnohé, s nimiž jsem se setkávala v Kroměříži, v Praze a při různých sborových akcích. Nezapomenutelné byly prázdniny v Lipové, vzpomínám na sbor a mládež, která tam byla.

Přišli i těžké chvíle v 50. letech, kdy nastalo potlačování cirkvi a zatýkání jejich představitelů, falešné obvinění z protistátní činnosti a špionáže. Tatínek, v té době kazatel pražského sboru na Vinohradech a tajemník Bratrské jednoty baptistů, byl 25. 6. 1952 policií STB zatčen v Kačerově v Orlických horách, uvězněn a z vězení se již nevrátil. Zemřel na následky výslechů a nemoci

ve věznicí Valdice 4. 2. 1954 v sanitce, při převozu do nemocnice. Zvláště těžké pro naši rodinu bylo odsouzení tatínka a dalších zatčených představitelů naší cirkve na celostátní konferenci československých baptistů v Praze na Vinohradech 12. 12. 1953, za zneužití důvěry, zradu cirkve, vlasti a protistátní činnost a jejich vyloučení z cirkve. Když to slyšeli můj bratr a sestry, kteří byli na této konferenci, tak vstali a odešli. Oba bratři pak z cirkve vystoupili. To všechno je za námi, Pán Bůh nás vždy provázel přes vše, co přicházelo do našich životů ať dobré nebo těžké, zdraví nebo nemoci.

Jsem vděčná za všechno, za zdraví, za svoji rodinu, že dosud mohu pravidelně navštěvovat bohoslužby ve sboru v Chebu, kde nyní žiji u dcery, za možnost číst náš časopis Rozsěvač.

*Věra Tučková, rozená Burgetová, Cheb
Zapsala Věra Čermíková*

MUŽ EXTRÉMNYCH PARADOXOV ODIŠIEL K OTCOVI

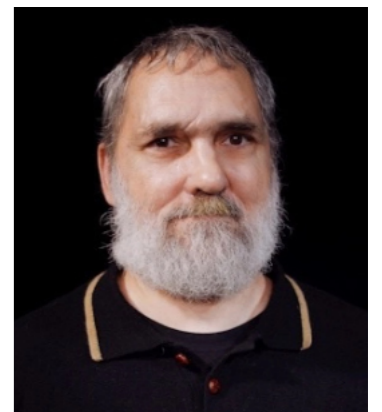
A BICYKEL NECHAL NA CHODNÍKU

Roman Žiaran, Romanko, Romčo, ako ho niektorí priatelia volali, bol mimoriadne obdarovaný človek. Mnohým pomáhal, ľudsky i odborne, nezištne, ochotne až do sebazničenia. Tu je krátká chronologická sonda do jeho života, súčasťou ktorého bola bolesť i krása.

Vyrastal v kresťanskej rodine, obdarovaný schopnosťami ako málokto. Muž mnohých remesiel, technicky mimoriadne zdatný a pritom obdivuhodný umelec, reštaurátor, interpret, hudobný skladateľ, hudobný režisér i počítačový mág. S čím si nevedeli rady v IT servise, putovalo k Romanovi.

Dirigoval bratislavský mládežnícky spevokol. Bol nádejným adeptom na post prvého dirigenta veľkého spevokolu po Béliovi Paulenovi. Na klávesoch (klavír, organ) sprevádzal rôzne hudobné telesá. Svoje obdarovanie a praktické skúsenosti získané pri budovaní štúdia TWR Slovakia zúročil na nasledujúcich pracoviskách a projektoch. V Slovenskom rozhlase (SRo) pôsobil ako hudobný dramaturg, krátko ako vedúci Archívu SRo. Okrem projektu digitalizácie zvukových nosičov bol autorom hudobných diel pre rozhlasové hry a rozprávky. Z času na čas sa venoval aj korepcii a hudobnej réžii. Kolegovia jeho pôsobenie v SRo zhrnuli nasledovne: „Roman mal veľmi široký pracovný záber. Práca ho veľmi bavila a rád každému pomáhal.“ Okrem hudobnej tvorby v SRo vytvoril hudbu aj pre päť filmov a inscenáciu divadelnej hry „Tri sestry“ od Antona P. Čechova pre Činohru Slovenského národného divadla.

Túžiac po slobode ducha, vložil hlavu do jarma otroctva, ktoré zničilo jeho rodinu, vzťahy i kariéru. Postupne sa jeho život menil na trosky. Muž, ktorý tvoril a prinášal ľuďom mnoho krásy, postupne začal prinášať trpké ovocie závislosti, sklamanie

i bolest, hlavne tým najbližším. Neposvietim detailne na jeho dlhú prechádzku temným údolím.

Ale Boh sa ho nevzdal. Človek, ktorý predtým pomáhal a slúžil, teraz potreboval pomoc duchovnú, praktickú, finančnú, odbornú a zároveň dlhodobú. Jeden z najväčších odborníkov sa neodborne vyjadril na Romanovu adresu: „Vám už niet pomoci.“ Bolo to obdobie vyčerpávajúce pre rodinu, zbor, kolegov i priateľov.

Zlom nastal, keď asi tridsať udatných mužov a žien urobilo záväzok modlitieb a pôstu za Romana. Chvíľu sa zdalo, že je to s Romanom ešte horšie. Potom znenazdajky prišiel polnočný telefonát s prosbou o pomoc.

Po vyše ročnom zápase mu Boh otvoril dvere do prostredia ekumenickej komunity, v ktorom bol zahrnutý nevšednou láskou, úctou i výzvami. Pri nich mohol opäť uplatniť svoje mnohoraké obdarovania. Tentoraz sa výdatne podieľal na rozvoji kresťanskej internetovej televízie. Postavili si vzájomne akceptovateľné hranice a zároveň sa učili akceptovať svoje výrazné osobnostné špecifiká. Bol však zahrnutý nevšednou láskou, o ktorej svedčí aj báseň, ktorú mu zložil jeho tím (pozri nižšie). Roman odišiel nečakane, po večeri, na ceste bicyklom do štúdia. Skonal na mäkkej jarnej tráve vedľa nehybného bicykla. Jeho srdce bremeno života neuneslo. Jeho život je svedectvom o Božej moci, vernosti, láske, milosrdenstve a odpustení.

Dušan Uhrin

Romankovi k 57. narodeninám

Máme Ťa radi. Veľmi radi.
Si pre nás veľmi vzácny.
Túžime, aby si to vedel.

Možno, že slová v básni
Ti pomôžu viac uveriť,
lepšie si zapamätať,
čo sa nám možno nedarí
vyjadriť v bežných vetách.

Máme Ťa radi. Veľmi radi.
A veľmi si Ťa vážime.
Snád darček previazaný stuhou
vyjadrí to, čo cítime,
keď niekto povie meno „Roman“.

Láskavý.
Tichý.
Pokorný.

Učíš nás múdro vážiť slová.
Učíš nás neodchádzať z boja.
Bez ohľadu na počet pádov.

Si pre nás pozhnaním.
Pán Boh nás spolu s Tebou učí,
že vždy smieme prísť za ním.
Že k Nemu smieme zdvihnúť oči
a On sa nikdy neotočí
a nenechá nás samých.

Romanko, nech si pozhnaný.
Nech sa ti darí znovu snívať.
Nech tvoje sny sú Jeho snami.
A krok za krokom nech vieš vnímať,
že Tvoje sny sa naplňajú.

Že sen sa stáva realitou.

My by sme boli radi pri tom.

Z lásky, Tvoji MPKácki priatelia

DAR PRO BOŽÍ RODINU

Máte rádi překvapení? Překvapení a s ním spojené dary patří a jsou součástí našeho života.

Moje maminka jela s našimi čtyřmi dětmi z Moravy až do Západních Čech, kde jsme tenkrát služebně bydleli.

Musela s nimi v Praze přestoupit. V odjezdové hale za nimi přiběhli nějakí cizí studenti a do ručiček jim dali peníze, které jim asi zbyly, nejspíš už odjížděli. Mluvili anglicky, ale maminka neuměla řeč a tak se jenom usmála. Asi se jim líbila její vnučátka. Bylo tam 1300 korun a v té době (90léta) to byla jiná hodnota peněz. Děti si je daly do pokladniček a měly velkou radost. Ale o této zkušenosti jsem musela hodně přemýšlet. Ti studenti to měli naplánované a udělali vše moc dobře. Musím říct, že jsou mi vzorem. Chtěli své peníze využít dobrým způsobem. Tím nejlepším, prostě někoho potřebného obdarovali. Je to krásná vzpomínka, a když se vám naskytne být někde v zahraničí, zkuste to udělat stejným způsobem.

A tak nedáváme jenom dárky u příležitosti Vánoc, což je jistě nejznámější, ale také k narozeninám a ještě k mnoha dalším příležitostem. Prostě, když někomu chceme udělat radost, tak toužíme ho i obdarovat.

Někdy jsou i dárky, které vyjadřují určitý mezník v našem životě. Možná, že již nikdy jindy tuto příležitost mít nebudeme a tímto skutkem, vykonáme pro dotyčného něco nezapomenutelného.

Vzpomínám si, že jsem také dostala několik takových dárků, které mi připomínají darující osobu i význam dárku.

Tito lidé s námi častokrát již nejsou, a přesto nám něco předali, co nás obohatilo a stále při vzpomínkách na ně i obohacuje.

Myslím, že máme i takto žít s vědomím být někomu pomocí a světlým do jejich života. Kolem nás je mnoho potřebných, možná i nešťastných lidí, kteří nás potřebují. Někdy stačí velmi málo, možná jenom vlídné slovo nebo úsměv. A potom se budete divit, jaká změna se může stát. Jindy je potřeba dát i nějaký „obětní dar“, je to dar, který nás něco stojí.

Stalo se vám, že jste z něčeho nic dostali větší obnos peněz? Byla to obyčejná obálka. Je to velmi milé a v tu dobu to bylo opravdu i potřebné. Ale stejně jsem se s tím nemohla nějak srovnat, měla jsem s tím velké rozpaky.

Manžel mi říkal: „Musíme se naučit nejen dávat, ale i přijímat.“ Věděli jsme, že tento dar byl hlavně pro naše děti.

Projevili jsme vděčnost dárcům, ale hlavně i Bohu.

Znovu jsme si uvědomovali, jak On se o nás stará. Je to prostě nezapomenutelné.

Na začátku naší kazatelské služby jednou ráno někdo zazvonil.

Byl tam jeden bratr, který nebyl z našeho sboru, ale v dalším spřáteleném sboru v našem městě.

S úsměvem mi něco podává v dlaní a říká: „Jdu touto cestou k rodičům okolo vás a Pán Ježíš mi říká, že mám na tebe zazvonit a tohle ti dát, že to potřebuješ.“ Podal mi jednu bankovku, pěkně poskládanou, aby to vůbec nebylo vidět. Možná, že ani on sám ji později už nechtěl vidět.

Bylo to skutečně podle Bible, že ani druhá ruka nemá vědět, co dává darující ruka. Ano, usmívala jsem se, byla jsem vděčná a přemýšlela o tom, co mi řekl. Bratr byl opravdu Boží člověk a muž modlitby. Vyhlížel pomoc druhým, i když sám toho moc neměl. Jsou to krásné chvíle a nikdy na ně nemůžete zapomenout. Je třeba se dívat kolem sebe a nechat se použít.

Apoštol Pavel v 2. listu Korintským, v 9. kapitole říká těmto bratřím, jak mají připravovat svůj dar, jak vše mají dávat z vděčnosti.

Také je vede k radostnému srdci, co vše mohli oni dostat od Pána Ježíše a jak se jejich dary a vděčnost rozmnožují.

Určitě si to přečtete, je to evangelium v praxi. V našem životě se již nyní dostáváme i do té druhé role, a to těch, kteří již myslí na ty potřebné. Je hezké si uvědomit, že jsme mohli okusit obojí. S jistotou vím, že takovýto postoj patří do našich sborů.

Jsme přeci jedna Boží rodina! Jestliže ještě nemáte zkušenost, jak pomoci druhým, tak o to prostě na modlitbách a nechte se vést Pánem Ježíšem Kristem. Také vyhlízejte možnost pomoci nebo jenom projevení radosti druhým. Nemusí to být vždy jenom peníze. Všichni máme co dát, jsme tak obohaceni v Kristu Ježíši. Někdy je potřebná i modlitba za určitou rodinu. Vyjádření zájmu i to, že nám na nich opravdu záleží. Pozvěte někoho k vám na návštěvu a přemýšlejte, jak byste jim mohli pomoci. Hledejme příležitosti a naplňujeme Boží poslání, která vedou k trvalé radosti.

„Bůh má moc zahrnout vás všemi dary své milosti, abyste měli vždy dostatek všeho, co potřebujete, a ještě vám přebývalo pro každé dobré dílo“ (2 K 9, 8).

Dana Jersáková

POVZBUZENÍ NA ZÁKLADĚ SLOV Z PROROKA JEREMIÁŠE

„Neboť to, co s vámi zamýšlím, znám jen já sám, je výrok Hospodinův, jsou to myšlenky o pokoji, nikoli o zlu: chci vám dát naději do budoucnosti“ (Jer 29, 11).

Možná víte, že John Bunyan, anglický spisovatel a evangelista, byl pro svoje kázání uvržen do vězení na více, než dvanáct roků. Jeho hlas byl umlčen a jemu, který se zdál být obzvláště obdarován nést lidem evangelium o naději Boží milosti, úplně znemožnili mluvit. „Jak velká je to škoda“ říkali v té době mnozí křesťané. „Jaká záhada,“ tvrdili jiní. Ale nebyla to ani škoda, ani záhada. Bůh si uměl použít i tuto situaci na něco výjimečného. Ve vězení Bunyan napsal knihu: **Cesta poutníka**, která byla pro lidi mnohem užitečnější, než všechna jeho kázání. Dodnes je to nejrozšířenější kniha po Bibli, přeložená do více než sto jazyků a četli ji tisíce lidí na celém světě. Sám Bunyan vzpomínal na tento čas se slovy: „Nebyl jsem bez naděje, že by moje uvěznění nemohlo sloužit k probuzení mnohých v této zemi. A právě tato skutečnost mě vedla k vydání i těchto okolností mého života Bohu“.

A tak, vážení a milí přátelé, pokud se nám zdá, že se i v tomto týdnu zavírají dveře pro náš „dobrý“ plán, nebudme nešťastní. Očekávejme na Boha. On nás buď chrání před něčím zlým, o čem ještě teď nevíme, anebo nás dovede k něčemu ještě lepšímu a užitečnějšímu. Krásně to vyjádřil autor následujících řádků: Bůh dá cestu tam, kde už selhal každý plán.

Alois Boháček

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Často hledáme hned zrána povzbuzení pro náš život.

Je to opravdu hned hezčí, i když je třeba zrovna zamračeno. Určitě jste podobné chvíle prožívali.

Je to o tom, s nějakou hezkou myšlenkou procházet našimi, tak často stejnými dny.

My, maminky, to moc dobře známe. Někdy se v noci moc nevyspíme, a přesto musíme pečovat o své milé.

Děti prožívají tak mnoho nového. Od bolení břicha až po růst zoubků. To vše je spojené s bolestí a potřebují v tom být právě s námi, maminkami. Vzpomínám si, jak jsem naši Helenku několik nocí po chvilkách nosila v náručí. Vždy, když mi usnula, tak jsem ji opatrně položila a rychle se snažila usnout. Zoubky nebo rýma umí opravdu hodně potrápit.

Kde ale povzbuzení hledat a také najít? Jistě vás napadlo, že v Božím Slově.

„Spravedlivý Otče, svět tě nepoznal, ale já jsem tě poznal, a také oni poznali, že jsi mne poslal. Dal jsem jim poznat tvé jméno a ještě dám poznat, aby v nich byla láska, kterou máš ke mně, a já abych byl v nich“ (J 17, 25–26).

Najdeme mnohá povzbuzení, ve kterých se jakoby vidíme. Jsou psaná úplně do naší situace. Jistě bychom si přáli být s Pánem Ježíšem. A dokonce, kdyby se za nás modlil! Něco takového zažít!

A právě tady to čteme, jak se za nás Ježíš modlí ke svému Otci. Nic lepšího nemůžeme poznat, než to, že milující Ježíš je stále s námi. Tolik na nás myslí a zná nás více, než my sami sebe. Ano, jediná myšlenka povzbudí náš nový den.

A když jsme u vaření, tak i jediná ingredience způsobí moc dobrou chuť našeho jídla.

Moc ráda bych se s vámi chtěla rozdělit o tento recept. Je to velmi jednoduché jídlo a rychle hotové. Musím napsat, že jsem si to sama nějak vytvořila a výsledek dětem i manželovi moc chutnal. Je to takové letní jídlo, plné zeleniny.

Jednu cibuli si nakrájíme a dáme do vyšší pánve s troškou oleje smažit. Po chvíli, když nám cibulka začne vonět, tak tam přidáme kuřecí prsí rýzký nakrájené na kostky. Vše mícháme, posolíme a podlijeme vodou. Posypeme troškou koření na pečené kuře, nebo grilovacím kořením. Necháme chvíli podusit do měkka. Dále přidáme zeleninu, kterou zrovna máme doma. Měla by tam být nakrájená paprika, která tomu jídlu dá chuť. Také tam můžete nakrájet mrkev na malé plátky, kousky brokolice, zelené fazolky, cuketu nebo použít zmrazenou zeleninu. Nemusíte tam dávat všechno, ale píši to pro obměnu. Prostě, použijte to, co máte doma, stačí jenom dva nebo tři druhy.

A nyní to hlavní. Přidáme tam dvě nebo tři lžice pomazánkového másla, podle množství omáčky. Pomazánkové máslo se za stálého míchání hezky rozpustí a celé jídlo zahustíme lžičkou bramborové moučky rozpuštěné ve studené vodě. Nakonec dochutíme, přidáme oregano a dvě nakrájená rajčata a jenom lehce pomícháme. K tomu jako přílohu můžeme uvařit těstoviny nebo brambory.

Často mi děti říkají, abych uvařila tu omáčku s pomazánkovým máslem. Chutná jako se smetanou.

Jediná myšlenka do nového dne a jediná ingredience při vaření nám vše promění. Tak to vyzkoušejte.

Dana Jersáková

SÝRIA SA SPAMÄTÁVA PO NIČIVOM ZEMETRASENÍ

integra

Turecko a Sýria sa spamätávajú po ničivom zemetrasení zo začiatku februára. Najmä pre Sýriu sú dopady tejto živej pohromy enormné. Krajinu totiž už desaťročie sužujú konflikty, nedostatok jedla a pitnej vody či nedostatočná zdravotná starostlivosť.

Šesttisíc mŕtvych a obrovské škody

Kľúčová infraštruktúra v Sýrii je takmer úplne zničená, nemocnice a vodovodné potrubia sú nenávratne poškodené. Tábory pomoci, kde sa rodiny snažia ukrývať, nemajú často tečúcu vodu ani hygienické prostriedky a hrozí v nich šírenie chorôb.

Život v krajine sa za pár sekúnd obrátil naruby

„Nánosy železa a cementu, pod ktorými sa záchranné tímy snažili nájsť prežiušich, sú obrovské. Ulice v oblasti Aleppo a Hama boli také úzke, že pri zosuve budov ľudia nemali možnosť z nich uniknúť,“ opisovala situáciu na mieste Lisanne, humanitárna pracovníčka z partnerskej organizácie Nadácie Integra v Sýrii. Celé rodiny trávajú často noci vonku, a to aj v daždi. „Boja sa vrátiť do svojich domovov, hoci sa nezrútili. Utočisko hľadajú, kde sa len dá.“ Akútny nedostatok jedla a žiadne prikrývky na zohriatie, v nemocniciach je zasa nedostatok liekov či zdravotných pomôcok. Zničené cesty znemožňujú a spomaľujú príchod humanitárnych konvojov.

Situácia v Sýrii je kritická už desaťročie

Stovky tisíc mŕtvych, obrovská chudoba a zhoršujúca sa sociálno-ekonomická situácia – taký bol obraz života v Sýrii už pred zemetrasením pretrvávajúcu občiansku vojnu. Nadácia Integra dlhodobo pomáha v Sýrii najmä pri obnove vodovodných systémov. Len v minulom roku sa podarilo sprístupniť vodu pre viac ako 22-tisíc ľudí a znížiť tak hrozbu šírenia infekčných chorôb. Choroby, ktoré často spôsobuje nedostatočná hygiena, postihujú totiž najviac tých najzraniteľnejších – deti, tehotné ženy a starých ľudí. Nezriedka sa končia smrťou.

Bieda núti ľudí pracovať

Niektoré malé obchodíky v nestabilných budovách majú stále otvorené. Pre obrovskú chudobu sa ľudia usilujú pracovať dokonca aj v čase hrozby. „Varovali nás, že budovy, pred ktorými stojíme, sa môžu každú chvíľu zrútiť. Niektorí obchodníci sa aj tak snažia predávať,“ dopĺňa Lisanne.

Zachráňme spolu životy!

Ľudia v Sýrii potrebujú zdravotnú pomoc, pitnú vodu, jedlo a prístrešie. Pridajte sa k Nadácii

Integra a pomôžme spolu zachrániť ľudí, ktorí žijú v neznesiteľných podmienkach.

WWW.INTEGRA.SK

RÁŠŤ V MILOSTI

Ak máme spoločne rásť v milosti a v poznávaní nášho Spasiteľa Ježiša Krista (2P 3, 18), tak musíme zostávať v Božom slove, lebo to nám zjavuje Krista.

Božie slovo je zdrojom duchovného poznania. Preto nás samo Slovo napomína: „Slovo Kristovo nech vo vás prebýva bohato, vo všetkej múdrosti...“ (Kol 3, 16). Ako si viac a viac čítame a študujeme Božie slovo, Duch nás viac a viac uvádza do každej pravdy Slova (J 16, 13) a my rastieme v známosti Boha, Jeho vlastností, skutkov, Jeho vôle pre náš život... Rastíme taktó v známosti aj v praktických oblastiach nášho života. Chceme nášho Spasiteľa spoznávať na všetkých našich cestách, a teda chceme rásť v poznávaní a v Božej múdrosti vo všetkých oblastiach nášho života (Pr 3, 6); naša myseľ je tak Božím Duchom skrze Božie slovo premieňaná a obnovovaná tak, aby sme mali myseľ Kristovu (Rim 12, 2; 1Kor 2, 16b). Ak teda máme rásť v známosti nášho Pána, potrebujeme v našej dobe znovu objaviť krásu a moc Božieho slova; potrebujeme sa v spoločenstve cirkvi učiť viac milovať Božie slovo, čítať Božie slovo, študovať ho, ísť pod povrch a objavovať tie skryté poklady Božieho slova... aby naše srdcia horeli láskou ku Kristu, keď nám On sám svojím Duchom bude otvárať Písma, našu myseľ i naše srdce pre porozumenie jeho slova (Lk 24, 32). Vtedy sa v našich

životoch veci menia, náš život sa mení. Božie slovo prináša život, buduje vieru, produkuje zmeny, je zbraňou proti diablovi a falošným učeniám našej doby, hojí rany, buduje náš charakter, prináša radosť, vlieva nádej, uvoľňuje Božiu moc a oslavuje Krista... Veď Pán Ježiš slovami apoštola Jána hovorí, že „nemá väčšej radosti, ako keď počuje a vidí, že jeho deti žijú v pravde (3J 1, 4). Modlím sa, aby mal náš Pán z nás radosť, keď vidí, ako milujeme Jeho slovo, ako ho čítame, študujeme a nadovšetko žijeme v poslušnosti Slova.

Darko Kraljik

Téma ročníku 2023: Cirkev ako Božia rodina

Tematické prístiehy vydání Rozséváče/Rozsieváča 2023

Číslo 7-8 2023 ... Cirkev ako Božia rodina, ktorá spolu nesie bremená
Uzávěrka do 15. 5. 2023

Číslo 9/23 – Cirkev ako Božia rodina, kde sa učíme žiť spolu
Uzávěrka do 15. 7. 2023

Jsou knihy, které si přečtete v životě jednou a víte, že se k nim už nikdy nevrátíte. Také jsou knihy, které si přečtete, líbí se vám a vyslouží si své místo v knihovně. A potom jsou knihy, ke kterým se v životě vracíte vícekrát. A přesně takovou knihou je pro mne Adamovo mlčení. Autorem je známý křesťanský psycholog a poradce Larry Crabb, dále Al Andrews a Don Hudson. Tedy trojice mužů. A to je dobře, protože Adamovo mlčení je kniha od mužů pro muže. Ústředním motivem je známý příběh z knihy Genesis o pokušení Adama a Evy

v rájské zahradě. Pokušení, kterému čelil Adam, jako by poznamenalo celou historii mužství. Naše zmatení, nerozhodnost a selhávání. Chaos a nejistota, které se šíří dějinami jako kruhy na vodní hladině, nás muže zasahují někde hluboko v srdci. Larry Crabb a jeho kolegové se ovšem nezabývají jen výkladem biblického textu, ale vyprávějí i svoje vlastní příběhy. Jedním z poselství knihy, je také důraz na klíčové mužské vztahy, jako je otcovství a přátelství. Poprvé jsem tuto knihu četl před více než dvaceti lety. Bylo to fascinující a zároveň těžké čtení. A také velmi emocionální. Když jsme v roce 2020 vydávali v Návratu nové, upravené vydání, četl jsem text opět v rámci korektur. Přesto, že jsem dnes někdo velmi jiný než před dvaceti lety, Adamovo mlčení znovu opět zatřásl. Nevím jak, ale autorům se opravdu povedlo vyjádřit něco velmi podstatného. Příběh o mužské bolesti, hledání a naději. Abychom si mohli říci o pomoc, musíme vědět, že to opravdu potřebujeme. Tato kniha nás učí, jak moc takovou pomoc potřebujeme. Jak moc potřebujeme pomoc Krista. A v neposlední řadě také, jak my můžeme být pomocí někomu jinému.

Tomáš Políuka

The Central and Eastern European Bible Commentary (Stredo- a Východoeurópsky biblický komentár)

Toto prelomové, niekoľkoročné dielo napísalo za niekoľko rokov okolo sto autorov z dvadsiatich krajín regiónu Strednej a Východnej Európy od Estónska až po Grécko. Je to prvý úplný komentár k Biblii vytvorený v tomto regióne. Cieľom tejto publikácie je poskytnúť súčasný, kontextuálne dôležitý, na cirkvi založený komentár napísaný výlučne vedcami zaoberajúcimi sa Bibliou pochádzajúcimi z tohto regiónu. Tento komentár je založený na vedeckom výskume

a poznatkoch, ale popri tom je písaný jasným a zrozumiteľným jazykom pre bežného kresťana.

Charakteristiky:

Teologické aplikácie biblického učenia v kontexte Strednej a Východnej Európy

Komentár ku všetkým knihám Biblie

Vyše 100 článkov, ktoré sa zaoberajú dôležitými oblasťami života kresťanov v 21. storočí

Tento prameň bude výbornou pomôckou pre pastory, kazateľov, učiteľov a laických pracovníkov pri interpretácii a uplatnení biblických právd v rýchle sa meniacich okolnostiach, v ktorých žijú oni, ako aj spoločenstvá veriacich.

Publikácia bola predstavená v Prahe na teologickej konferencii konanej pri tejto príležitosti 3. – 4. marca. Cena: 60 Eur. K dispozícii zatiaľ len v angličtine. Objednávky v EÚ možné z Excelsis:

www.xl6.com/articles/9781783688227-central-and-eastern-european-bible-commentary

Milí priatelia,

keďže v týchto dňoch konečne vyšlo oneskorené číslo nášho časopisu

Rozmer 4/2022, dovoľujeme si Vás požiadať o jeho bezplatnú (pokiaľ možno nekrátenú) prezentáciu vo Vašich printových a elektronických médiách, televíznych či rozhlasových reláciách, na Vašich webových stránkach, respektíve vo Vašich cirkevných zboroch a farnostiach, cirkevných školách a teologických fakultách či vo Vašom

okruhu priateľov a známych. Veľmi nám svojim nezištným konaním pomôžete, pretože na platenú reklamu nemáme, bohužiaľ, financie. Iba podotýkam, že šírenie pravdivých a kvalitných informácií je dnes v podstate jediná účinná zbraň voči totalite, fanatizmu a novodobému ideologickému otrokárstvu. V prílohe nájdete naskenovanú obálku čísla a informáciu o jeho obsahu. Vopred všetkým vyjadrujem čo najsrdečnejšie poďakovanie. Zaiste pomôžete dobrej veci!

Ešte mi dovoľte ponúknuť Vám našu cenovo veľmi výhodnú akciu. Pre Vaše farské spoločenstvá, cirkevné školy, teologické fakulty, ale tiež pre Vašich priateľov môžete objednať celú kolekciu dostupných ročníkov Rozmeru 2008 až 2022 za akčiovú cenu 39 €. Aktuálne je to až 50 čísel. Číslo sa však postupne dopredávajú, v prípade záujmu treba preto zareagovať čo najskôr.

Rozmer si môžete objednať nasledovnými spôsobmi:

1. písomne na adrese: **Redakcia časopisu Rozmer, Svoradova 3, 811 03 Bratislava**
2. e-mailom na adrese: **rozmer@sekty.sk**
3. telefonicky na číslach: **0944 / 315 818 alebo 02 / 207 22 838**
4. prostredníctvom našej webstránky **www.rozmer.sk/sk/predplatne**

*Pokojné a požehnané dni Vám praje
Boris Rakovský
šéfredaktor časopisu Rozmer*

NABÍDKA UBYTOVÁNÍ

Nabízím ubytování v rodinném domě, pro 6 - 8 osob. Ubytování je v obci Víkřovice na vlakové trase Olomouc - Kouty nad Desnou. Možno přijet i přímým vlakem Brno - Šumperk. Jsme v podhůří Jeseníků - tudíž blízko do hor (lyže v zimě, cyklo a pěší turistika v létě). Parkování možné na pozemku. Více informací na tel. č.: +420608451995 e-mail: vera.jersakova@centrum.cz

MŮJ JSI TY

František Zelinka

Z Božích když vyšel jsem rukou
a z milosti Kříže
dítětem Jeho se stal,
zdál se mi svět pln úsměvů,
přátelství, pokoje
a já měl všechny lidi tolik rád.

Ve vůni nového života
dlouho jsem nevěděl,
co mým je a bude údělem.

Až časem svým
jsem z milosti pochopil,
že svět není pln úsměvů,
přátelství, pokoje,
že přetěžké je
mít rád i nepřítelé.

Že solí země býti mám,
jež zmařena jsouce,
jiným k životu slouží,
světlem,
jež v temnotách života
zbloudilým na cestu svítí,
úsměvným pokojem,
jenž v bolestech slzu stírá
a bratrem i tomu,
jenž na mne kámen zdvihá,

že cesta má životem
přes vody půjde veliké
i žářem pece ohnivé –
pro Tebe,
pro jméno Tvé.

V bouřlivém víru zpěňných vod,
v mučivém žáru neznámých cest
Tvůj, Pane, tichý a jemný
slyším vždy hlas:
„Když půjdeš přes vody,
s tebou budu,
pakli přes řeky,
nepřikvačí tě,
půjdeš-li přes oheň,
nespálíš se,
aniž plamen chytí se tebe,
nebo já Hospodin,
Bůh tvůj, Svatý Izraelský,
jsem Spasitel tvůj –
v Ježíši Kristu
můj jsi ty.“